

**BOLOND MISKA
KÖLTEMÉNYEI.**

**KIADTA
TÓTH KÁLMÁN.**

PEST,
EMICH GUSZTÁV TULAJDONA
1866.

TARTALOM

Széchenyi az égből.
A frakk méltó panasza.
Egy időjóshoz.
Románc.
Mari, politikus.
A fereg.
Lehetetlenségek.
Kik még reggel...
Hogy bukott meg Bolond Miska.
Mit értek és mit nem értek?
Ha választani kell.
Áldomás.
Az új nemzedék.
Mein Herz was willst du mehr.
Mi lehet a magyar, mi nem?!
1860 végén.
Sutyi ur.
Fresszer urhoz.
Kortesdal.
Ki volt nagyobb?!
Csitt, csak lassan!
Egy szónok emlékkönyvébe.
Szabadsajtót!
Hát hogy vannak ott?!
Palóczy halála.
Köszönjük a szívességet.
Hova lehet, hova nem.
A cenki sirnál.
Óvatosság.
Mentség.
Románc a Reixráthból.
Ki jár legtöbbit?
Bús Vitézhez.
Lyrai versek.
Lengyel ballada.
Karácsonykor.
Új évre.
Jó dolog.
Pénzoperáció.
Semmi új az ég alatt.
Vigadatok.....
Egy journalista emlékkönyvébe.
Széchenyi az égből.
Az én politikám.
Más ajtaja előtt.
Kik a boldogok?

Egyformaság.
Furcsa kertészek.
Kiáradt.....
Ahogy történt.
Utcasarkon.
Volnék.....
Lengyel románcz.
Kakas Mártonhoz.
De bolond vagy lengyel....
Oh hatalmas Anglia!
Románcz.
A boldogtalan szakács.
A „Gegenwart” halálára.
Egy miniszterről.
Ott künn voltam....
Jó állapot.
Ellenségim.
Egy olvasóm emléklapjára.
Bucsu a koritniczai forrástól.
Szerelmes vers a muszkához.
Ha a róka....
Kutyakiállítások.
Az orvosok és természettudósok tiszteletére.
Apró versek.
Egy régi öreg bundához.
Az inség után.
Betegségben.
A hét legnagyobb átok.
A Duna tetején.
A női árucsarnokban.
A legszebb divat.
Csak hizelegj' édes fiam.
Mi nagyobb az Oceánnál.
Az igazság.
Mikor Garibaldi Londonban volt.
Nem kérek én....
Magyar törvények.
Egy csüggedőhöz.
Esik.
Koribul.
Arra a jó tanácsra,
Mentegetődzés.
A mi örökké tart.
Egy arczkép mellett.
Erdélyről.
Sánták, vakok.....

Vártok tőlem....
„Velenczei éj.”
Egy kis különbség.
A legszebb dal.
Álmodozók.
Hálátlanok.
A mi Szeverünkről.
Heti vers.
A ki előbb....
Rosz prenumeráció idején.
Halottak napján.
Egyetértés a bécsi lapokkal.
De már ez az.
Bécsi jósnő.
Alig husz.
Krathy Baschik.
Adókölcsonre....
Némely független lapokra.
Jaj, ki győzne....
Új évi rigmusok.
Chemikusok dala.
Ha akkor lesz....
Hogy érezzük most magunkat.
Furcsa különbség.
Hát hisz minden könnyen menne....
Hát lemondanánk mi....
A lengyel emigrácziónak....
Hamvazó szerdán.
A farsang halála.
Tavaszi elején.

A magyarok istenéhez.
Morny haláláról.
Páter Greuter.
III. Napoleon versei.
Föltámadáskor.
Első májusra.
Lincoln halálára.
Sok adósság.
Amerika.
Máskülönben....
Jó lesz most a feketéknek.
Zichy excellentiája....
Miért ne nevezhetnénk?
Experimentumok.
Mért ne lenne szabadsajtó?
Fiumehoz.
Ugy szépen, csendesen.
Gyermekek versek.
Csak várjatok....
Centralista dal.
Mi a csuszpajz....
Régi test, új fej.
Bethlen Gábor, gróf Bethlen Miklóshoz.
A szabadelvű kormányfő.
Az a „merevség.”
X. X. megye főispánja.
Schuselkához.
A megbukott jelölt keserve.
Boldog a ki fejedelem.
Absolutismus.

TURY SAMU
HAJDUKERÜLETI KÉPVISELŐNEK
BARÁTI SZERETETTEL.

Széchenyi az égből.

Köszönöm nektek, édes fiaim, hogy
Ugy ünneplitek - nem a nevemet,
Hanem egy eszmét, melyet, mint a fátyolt,
A nevem körül úgy kötöttetek.

Oh gyermekim, ti azt nem is tudjátok,
Az én lelkemnek ez mi jól esik,
Hogy az én édes, régi jó hazámat
Még annyian és oly hően szeretik.

Az Ethna tüze nem látszik idáig
E magasságig, hol most én vagyok,
De sziveteknek honszerető lángja
Mint földi csillag, ide fölragyog.

Ha tudtam volna (mert gyarló az ember,
Földi életében olyan téveteg),
Ha láttam volna azt, a mit most látok,
Oh fiaim, nem haltam volna meg.

De itt se vagyok én oly egyedül, - nem! -
Vagyunk mi itten sokan, magyarok,
És értetek az Istennek könyörgünk:
Hogy szent áldása légyen rajtatok.

S mi látjuk azt, hogy titeket megáldand,
Hogy bennetek szent kedve megtelik,
A honszerelmet ő oltá a szivbe,
Szereti, kik a hazát szeretik.

Ő tőle szállt belétek a nagy egység,
A bizalom, hit és az akarat,
S az ő művei fennállnak örökké,
Az embereké mind elporlanak.

Ha látnátok az ő csodás világát,
Ha látnátok minő világ ez itt,
Nem a belsőt, mit ember meg nem érthet,
A külsőt, fényt bár, melyek környezik.

Ha látnátok a rózsapálma erdőt,
A csalogány-sirályos patakot,
Oly napsugárt, mely melegít és árnyal -
Csodás világ, hol én boldog vagyok.

S még is, mióta innen én úgy láttam
Idáig égő milljó sziveket,
Szeretnék újra lenni lenni hazámban,
Ujra küzdeni, élni - veletek!

A frakk méltó panasza.

Előbb hittem, hogy nem lesz agro,
Hogy a lengyel királyság megjöhet,
Mint azt, hogy f r a k k létemre is
A s z ű r ö m e t tegyék ki, s z ű r ö m e t.
Oh hálátlanság, minőt a világ
Nem látott se a régi, se a mai,
Oh háládatlan, fekete világ,
Hozzád képest még Ábel volt Kain.

Meddig szolgáltam a világot én! -
Már az édenben ott valék, igen:
Már maga Ádám engemet viselt,
Füge levél frakkforma képiben.
Az igaz, akkor hogy e l ő l valék,
Hanem ez akkor divat lehetett,
Annál csunyább, annál hálátlanabb,
Hogy ti aztán h á t u l sem türtetek.

De így jár az, ki nem tolakodó,
A szerényeknek ez volt sorsa rég,
Szolgálatom nem nézte senki sem,
Nem, hogy ott hátul mennyit s mit türek.
Még azt se mondták, mit egy dalműben
Igy énekelnek: ne-ne-ne-ne-nem!
Még azt se mondták hogy hát: adiő,
Csak félre tettek egy szép reggelen.

Hát kérdezem én szépen: illik ez?
Mi lesz a földből, hogy ha ez is áll,
Hisz a drámabírálókon kívül
Már senki sincsen, ki nem motivál.
Hisz már a szerkesztőt sem teszik el,
Csak három nyájas megintés után,
Egyetlen megintésnek nélküle,
Én pusztulék, én veszttem el csupán.

De még hagyján, csak veszttem volna el,
Ugy, miként más becsületes halott,
De a világ jobb részem ölte meg csak,
S a másiktól spenclit csináltatott.
Jobb részemmel sarkantyút fényesítenek,
Pitykéskedik a másik maradék,
Kényeskedik, s a világ azt se tudja:
Hogy éltem-e, hogy egykor frakk valék.

Egy időjósához.

Kedves édes Balla bácsi
Roszul jövendölt kegyed,
Jósolván a mult hétfőre
Rettenetes nagy szelet.

Mert hát a levél se mozdult
Akkor egész napon át,
Hanem azért Balla bácsi
Ne restelje ám magát.

Hiába, az ily dolgot nem
Számítással végezik,
S a vihar egy szép reggelen
Váratlanul érkezik.

Románc.

„Doktor ur, ennek az embernek,
A nyelve nem tetszik nekem.”
„Csak méltóztassék parancsolni,
Itt a műszer, kimetszhetem.”

„De szörnyen világosan is lát,
Én azt hiszem, hogy ez se jó.”
„No csak ne tessék félni semmit,
Segit az operáció.”

„És napról-napra nő a körme,
Ez veszedelmes egy dolog.”
„Gyerekség, vége lesz azonnal,
A mint az ollóhoz fogok.”

„De olyan furcsákat is gondol,
Ez, ez nem tetszik énnekem.”
„Bocsánatot, de ez a s z e l l e m,
Ez egyet meg nem ölhetem.”

Mari, politikus.

I.

Én egy-egy rosszabb politikust nálad,
Édes galambom, nem láttam soha,
Te azt se tudod, édes kedves lelkem,
Hogy az a Garibaldi kicsoda.

De mikor egyszer szerelmes levélkéd
Mamácskád előtt akkép adtad át,
Hogy egy morzsát se láta abból:
Láttam, hogy érted a - p o l i t i k á t.

II.

Beszélsz te nekem sokat a virágról,
Meg: hogy minő minő szép a tavasz!
Hanem egy kukkot sem tudsz Savoyáról,
Hogy Napoleon annektálta azt.

Mégis, midőn fejed keblemre hajtod,
S mondod, hogy engemet ölelni jó,
Akkor látom csak, édes kedves lelkem:
Hogy tudod te, mi az - „a n n e x i ó.”

III.

A nápolyi dolgokkal nem törődöl,
Mit tesz a nép ott, és mit a nagyok,
Mit bánod te, hogy mások mit kívánnak,
Elég neked, hogy én tied vagyok.

Mégis, mikor úgy gyöngélkedem néha,
És lanyhaságom kissé megszidod,
Akkor látom, hogy te is, kis galambom
Szereted a jó - „c o n s t i t u t i o t.”

IV.

A sok szerelmes levelet meglelted,
Mit hozzám irtak régi kedvesek,
Hanem hiszen szét is tépted azonnal,
Mint olyan „r é g i s z e r z ő d é s e k e t.”

S „t e r m é s z e t e s határimat” kiszabván,
Elém tevéd az „u l t i m á t u m o t;”
Jaj, édes kedves kis piros Mariskám,
‘Sz te az egész p o l i t i k á t tudod.

A féreg.

Piszkos féreg mászott fel a
Lombos, magas fára,
Lombos fának koronáját
Össze-vissza rágta.

Bús oroszlán megyen arra,
S mint alatta ott áll,
Szól: „Te csunya, piszkos féreg
Oda hogy jutottál?”

A féreg beljebb huzódott,
S levigyorga bátran:
„Nem nagy munkámba került, hát
Csak úgy csusztam, másztam.”

Lehetetlenségek.

„Nincs semmi, semmi, a mi lehetetlen;”
Én úgy találom, nincs igazság ebben;
Ellenkezőleg, csak vigyázni tessék,
Nagyon sok már ma a lehetetlenség.
Lehetetlen találni egy lapot,
Melyből megtudjuk, mi az állapot,
Melyben ne légyen száz Savoya, Nizza,
S ne confundáljon minket össze-vissza.
Lehetetlen tiz éves lányt találnunk,
Ki a szerelemtől még el nem ájult,
Adóst, de olyant, a ki megfizet,
Csaplárt, ki borba nem kever vizet,
Egy költeményt, a mely félig nem próza,
Asszonyt, ki ételünket el ne sózza.
Az is teljes lehetlen volna már,
Hogy szerencsés ne legyen a számár,
Hogy a „gemeine”nak^{*} egy száma légyen,
Melyben ne szidjon minket a jó néne;
(Mert haragusznak ám e d o k t o r o k,
Hogy nyelvünk tiszta s szemünk nem forog.)
Lehetlenség azután még tovább:
Már ballet nélkül látni operát,
Hogy vigjátékot kétszer adjanak,
Mely tudósoktól nyert száz aranyat,
S lehetlenség, hogy olyan könyv legyen,
Mely a kiirt határnap megjelen.
Hogy gucker alól színházban a nő
Félre ne nézzen, az sem lehető,
S lehetlenség: bármely cél, ünnepek,
Hogy az embertől pénzt ne kérjenek.
És annyi van még, ezer ilyen rendben,
Hogy elszámolni, az is lehetetlen.

^{*} Sajtóhiba „Allgemeine” helyett.

Kik még reggel...

(Midőn a nápolyi király menekült.)

Kik még reggel esküdöztek
Hogy halálig védelmezik,
A vállrózsás úri szolgák
Szegény királyt most elhagyták.
Hanem az mind nem fájt neki.

Alig maradt pár embere
Az evezőt kézbe fogni,
Mely a sajkát tova hajtá -
Ezt is csak jó pénzért tették.
Hanem ez mind nem fájt neki.

Az evező tompán ütött,
Tompán vert a sziv is belül,
Vizen, szivben nagy sötétség....
'Az egész világ gyűlölség....'
Semmi sem fájt többé neki.

Volt egy hive még is, és szólt:
'„A szolganép híz el, s elhagy,
Csak szabad nép tud szeretni.”
'Nincs szeretet sehol sehol,'
Válaszolt és nem fájt neki.

És most messze megreng a lég,
Angol gályán vig matrózok
Lelkesedve azt éneklik:
'„Éljen, éljen a királyné!”
Hallja, látja, s ez fáj neki.

Hogy bukott meg Bolond Miska.

(Történeti ballada.)

I.

Ültek a tudósok osztályos gyűlésben,
Szőnyeges asztalnál egymás mellett szépen,
Ballagi, Lukács Mór, Kemény, Arany János,
S még néhány, ki mind a nyelvészakban osztályos;
Derék, tisztos urak, kik együtt valának
Tagokat ajánlani akademiának.

És szólott az egyik - illően felállván:
'„Lakik itten Pesten, bizonyos Tóth Kálmán,
Sok mindenfélét mond felőle a rossz hír,
Pedig rendes ember, mindig kabanoszt szí.

Versekből már vagy tiz kötetet kivágott,
S csinál ezuttal is vagy három ujságot,
Drámairással is foglalkozik váltig,
(Egyért mi is adtunk neki 100 dukátit),
Jó programmesináló, szépen tud pénzt kérni,
Nem mondom, hogy oly nagy tudós, mint Pompéri,
De szorgalmas ember, öszülni is kezd már,
Azt hiszem, tagtársak, ide való lesz már.”
- Ide való lesz már - válaszolt az osztály,
És a nagy gyűlésnek fölterjeszték osztán.

II.

Együtt a nagy gyűlés, együtt a nagy flotta,
A kiknek nevét csak Mezofanti tudta,
Tisztelettel néznék tán maguk a drúzok,
Komolyan ott ülnek, mint egy-egy bus tűzok,
Doktor Gebhardt Ambrus, doktor Podharaczky -
No édes Kálmánom, itt mindjárt maradsz ki,
Hisz nem vagy te gomba, sem pedig fakéreg,
Naturforscher urak hogyan ismernének.
Ne félj, nem tesz semmit, sok mást sem ismernek,
Lehetetlen tudni mindent egy embernek -
Majd megmondják mások, majd megexplicálják,
Hogy tudod a dráma geographiáját,
Vannak, kik magukat kiteszik te értted,
Lám, egészen feléd hajlik már a mérleg,
Tudóssá kell lenned, meg kell magad adni,
Meg nem menthet attól maga Garibaldi.

De mi ez?!... Egy alak most egyszerre felkel:
„Urak, mit akarnak ezzel az emberrel?!
Én hallgatni szoktam, történjék akármi,
De a társaságot így compromittálni!
Tudják-e az urak, hogy ki ez az ember?!”
- Támadott nagy morgás, vélnéd, hogy a tenger;
Kicsoda hát? No hát! - kiáltoztak vissza;
- Hiszen ez az ember *az a Bolond Miska!!!*”

Mikor piacon most egy hatost meglátnak,
Mikor Garibaldi neki megy Gétának,
Mikor a kaszinó gyűléseit tartja,
S egy szót sem érthetni az iszonyu zajba:
Mind e lárma mély csend ama morgás mellett,
A mit a főttebbi tudós beszéd keltett.

„Tyhü! jaj! miljom adta! - Ez már csunya dolog.
Már hogyan lehetne tudós, a ki „bolond!”
Ki le van pingálva, kezében egy léccel!
Hiszen ez itt minden finnistát leélcel!

No, szép lesz, ha ez a tagságot megnyeri -
Bolond tudós! ha! ha! per amorem dei!
Szavazzunk, noha már ez is botrány, hiba!”
- S szegény Bolond Miskát tették a lutriba.
És mikor szavaztak, mindannyian rendben,
Azt végzik el huszan tizenhárom ellen:
Hogy „Az, a ki bolond, nem lehet tudóssá.”
- Bolond Miska pedig megnyugszik a sorsán,
Csak azt szeretné még, abban telnék kedve:
Ha a tudós viszont bolond so se lenne.

Mit értek és mit nem értek?

Hogy valaki a Zwibackot
Érmelléki borba mártsa,
És savanyun egye meg azt
A mi voltaképen édes,
Én ezt nagyon csodálom, de
Mivel sokféle a gusztus -
Tehát valahogy csak értem.

Hogy az állat, sőt a növény
Saját földén tud csak élni,
S Zobracsek és Kipfelhauser
Jó barátink máshol laknak,
Ez is nagyon különös - de
Mivel olyan jó a pörkölt
Meg az a töltött káposzta -
Jól van ez is, ezt is értem.

Ha valaki rendes tagja
Magyar Akademiának,
S választáskor azt kérdezi:
Hogy „K i a z a z A r a n y J á n o s?”
A mint nem rég ez megtörtént,
Irtóztatón csodálkozom.
De, mert a pókháló néha
Az ablakot úgy bevonja,
Hogy még a tornyot se látni....
És miután az életben
Vannak pókok és tökfilkók -
Tehát jól van - azt is értem.

De hogy valaki, miként a
Gétai ur, drága pénzen
Szedje a sok sok katonát,
A mi aztán mégis kevés,
S mellé so se legyen nyugodt:
Akkor úgy is tehetne, hogy

Ingyen is szívesen lenne
Minden ember katonája,
És lehetne nyugodt, boldog -
Mikor ezt is megtehetné
És nem teszi - ezt nem értem.

Ha választani kell.

Kezüket dörzsölve, mosolyogva szólnak,
Niedermayer, Hugyecz, Zboracsek és Brenner:
Hogyan örülnek a mi távozásunkon!
Minő balga még is ez a magyar ember!

Mindig mosolyogva, szépen bántunk velük,
Nem is tettünk nekik semmit se sajátlag,
Mi csak elkészítők finom kezeléssel
A pilulát, a mit mások preskibáltak.

Nem valánk több, mint a békák közt a tuskó,
Nyomtunk is kicsit, de nem tehetünk róla,
Nem tetszett a tuskó? - Várjatok csak eljön
Az az ismeretes mesebeli gólya.

Eljön hozzátok majd, s maga fejétől tesz
A bajszos főispán, meg haragos esküdt,
Ezek urak lesznek, mi csak szolgák voltunk,
Ezek parancsolnak, mi parancsot lestünk.

Már akárhogy lesz is, édes Niedermayer,
Származzon reánk a jövődéből bármi,
Nem lesz ám az úgy, mint kegyetek gondolják,
Vagyunk ám itt sokan, résen fogunk állni.

Annyi bizonyos, hogy kegyetek kezéből
Nem kell már mi nekünk még az üdvösség se,
Kegyetek kezének simogatásánál
Jobban esnék nekünk magyar kéz verése.

Nem bántja a magyar soha többé egymást,
De ha bántaná is, jó, csakhogy magyar üt,
Ha magyar deresen, magyar mogyoróval,
Magyar hajdútól jön a magyar huszonöt.

Áldomás.

Bolond Miska pezsgőt iszik.
No, az ember lássa!
De ha ötezer felé jár
A prenumeránsa.

Ennyi, igen, ennyi vótum,
Még másra is rá visz,
És a bankó?... Hátha egyszer
Elnyeli az - árviz.

Bolond Miska pezsgőt iszik.
De hát kiért - halljuk!
Magyarért nem - úgy se lehet
Hogy mi már meghalljunk!

Mozsárba se lehet minket
Összetörni - láttuk,
Ha már egyszer ezt az elmúlt
Tíz évet kiálltuk.

Ki éljen hát? - Nápo Leo;
Te Miska, egyszer már
Ideje lesz még is annak,
Hogy az eszeden járj.

Hisz nem azért éltetem én,
Hanem csak a végett,
Mert ő adta a Miskának
A legtöbb jó képet.

Én miattam, mikor vagyok
Igy jó kedvben uszva,
Megélhet az egész világ,
Török, olasz, muszka.

Hát a német? - Miska öcsém,
Mért hagyod ily hátul?!
Éljen az is! - Kiváltképp ott
Messze, a Lajtán tul.

Az új nemzedék.

No, ezt ugyan megnevelték,
Ezt a mai ifjúságot,
A mely önök keze alatt
Egy magyar betűt nem látott
Köröszkül tiz egész éven -
No, ezt megnevelték szépen
Schrimmer, Schrammer, Schrommer ur!

Árpát adtak nekik enni,
Hogy egyék meg a sasfiak,
S hogy ne tudjanak repülni,
Megkoppaszták tollaikat.
Furcsa volt még is valóban -
T o l l u k akkor nőtt legjobban,
Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

Históriát nem taníták.
Minek is a nemzet multja?! -
Hanem az még is különös:
Az ifjuság még is tudta.
Sőt sokszor maga is csinált
Egy két cifra históriát -
Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

De nevelték s z á m i t ó n a k;
- Ez a legfőbb, jöjjön bármi -
A cirkuli quadratúrát
Megtaníták demonstrálni.
A mag nem is hiába hullt,
D e m o n s t r á l n i mind megtanult,
Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

Beszéltek nekik más nyelvén,
Persze, nekik ez nem tetszék,
S akkor láták csak igazán,
Hogy a maguké milyen szép!
S minden új paragraf alatt
Lett az ifju csak magyarabb -
Ugy-e Schrammer, Schrommer ur.

Jól nevelték már az igaz!
De bennük is volt ám érzék,
Jobbra mentek mindig, mikor
A zabolát balról érzék.
Nem téveszték el az utat;
- Mig végre önök lebuktak
Schrimmer, Schrammer, Schrommer ur.

Ha tíz évre professzornak
Fölhitták volna Árpádot,
Magyarabbá bizony az se
Tette voln' az ifjuságot.
S azért bármit beszéljenek,
Én azt mondom: hogy éljenek
Schrimmer, Schrammer, Schrommer ur!

Mein Herz was willst du mehr.

(Heinéből kifordítva.)

Hát földerült a hajnal
Fölötted igazán,
Oh én kimondhatatlan
Boldog magyar hazám.
A Mohren-gasset immár
Magyarul bekenék,

És szerecsennek hívják -
Szivem mi kell egyéb.

A bakter a toronyról
Már magyarul kiált,
S a német hivatalnok
Elvesz egy replikát
Mely magyarul van írva -
S áttéteti elébb,
Hogy még is hát megértse;
- Szivem mi kell egyéb.

Egy helyen volt már gyűlés,
S végeztek honfiak,
Nagy szó történt a hajdu-
Uniformis miatt;
A gombja milyen legyen,
Az fehér volt elébb -
Hát most se legyen rézből -
Szivem mi kell egyéb.

Magyar lesz eztán minden,
A depes, a kurir,
Ha a Finanzdirektor
A főispányra ír;
S ha rendelet szerint már
Az adót beszédék -
Magyar nyugtákat kapnak -
Szivem mi kell egyéb.

Magyar lesz eztán minden,
Az ezüst és a réz,
A posta-mark és firtli,
De kivált a - f a p é n z.
A régi és új egymást
Testvérül ölelék -
Finanz is, hajdu is lesz -
Szivem mi kell egyéb?!

Mi lehet a magyar, mi nem?!

Csináltak mindent a magyarból,
Előbb imádta a tüzet,
Később ő volt, ki a pogánynak
Örök harc-háborút üzent,
S míg mások forgaták a könyveket,
A műveltséget karddal védte meg.

Hanem mit ér, ha - mondák később -
Magának miveltsége nincs,
Mert a szellem a haza nyelvén,
Ez csak a birtok, ez a kincs;
S addig csiszolták a rozsdás vasat,
Kazinczy kora egyszer felhasadt...

De a jogról nincsen fogalma,
Jogában - mondák - szűk körü,
Hány milliója, a ki tűr csak,
S jog közt egy osztály él, örül -
De ez a kor is végre megszakadt,
S mondá az ország: hogy a nép szabad.

Sz' ebből mindent lehet csinálni!
Igy szólt később doktor P a t a k,
S elvégzé, hogy a magyar oroszlánból
Német juhot csináljanak.
Csinált is azt, egy nyirható juhot,
Hanem németté tenni nem tudott.

Nagy győzelem örök időkre!
A mi nekünk most megmaradt -
Lehet legyőzni, darabolni
S bár mivé tenni a magyart;
Hanem belőlünk - egyszer annyi áll:
Németet ugyan senki nem csinál!

1860 végén.

Nem volt az olyan csunya év,
Mint gondolná az ember végre,
Már csak azért sem, hogy sokakra
Szokottnál hamarabb lett vége.
A kiknek éve kitelett
Még elején a télnek -
Ez volt az év, melyben Hugyecz,
Fresser s Halunk ur elmenének.

Nem volt ez olyan csunya év,
Hogy ép az ajtón kiteszitsák,
Csoszogva jött kalucsniban,
S álarcul sem volt rajta nyíltság.
Mostan sarkantyúban megy el,
Az év is, ugy, a hogy mi járunk -
Eddig mi mentünk más után,
Most mások jönnek mi utánunk.

Nem volt ez olyan csunya év,
Nem járt rossz idő a magyarra,
Közelben győzött szelleme,
Mig távol fölcsillámlott kardja.
Rólunk regélt egész világ;
Dicsőség a magyar huszárnak!
Egy közlegényért, ki fogoly lőn,
Négy nápolyi tisztet adának.

Nem volt ez olyan csunya év,
Mely immár elröpül fölöttünk -
Kik eddig könyünket lesék, most
Azok akarnák hogy örüljünk.
Hej örülünk is majd, ha - - de
Már az idő a hatvanegybe lépett -
Adjunk hálát, hogy itt vagyunk,
A magyarok nagy istenének.

Sutyi ur.

Jártam főispánynál, jártam vicispánynál,
Konferenciánál s minden bizottmánynál,
Jártam egyeseknél, jártam ketteseknél,
Kikből kilátszott egy vótum, vagy csak egy fél -
Mindegyik járásban voltam, pedig hat van...
Restaurációból még is kimaradtam.

Pedig a szakálom régen megeresztém,
Minden frakkjaimnak szárnyukat lemetszém,
Néztem a legnagyobb sast, hogy hol van, hol hát?!
Meglőttem - s föltűztem kalapomra tollát,
S vettem oly sarkantyút, hogy lehuzta sarkam -
Restaurációból még is kimaradtam.

És hogyan beszéltem itt és oda haza,
Egy hónapja minden harmadik szóm: haza,
Hamarjába adtam akadémiának,
Megvettem arcképét multkor Nyári Pálnak,
Két zászlóm is lengett egy kicsiny ablakban,
Restaurációból még is kimaradtam.

Pedig jól ismerik az én képességet,
Tíz évig szolgáltam a vármegyét szépen,
Szerettem a rendet, három bált betilték,
Az önkénytes kölcsönt behajtani, mint illék -
Adó s ujonc? - senki nem mult felül abban -
Restaurációból még is kimaradtam.

Fresszer urhoz.

(Szerelmes vers.)

Megénekeltem én már mindent,
Csak kegyedet nem, angyalom,
Pedig mindennap láttuk egymást,
Mindig akadt rá alkalom.
Ön valamennyi szerkesztő közt
Engem legjobban szeretett;
Hogy az a menykő - - azaz hogy no,
Isten áldja meg kegyedet.

Ingyenpéldányosom volt mindig,
Önhöz ment legelső lapom,
Szerette is, sőt szerelmében
Gyakran tulzó volt ön nagyon.
Ugy szerette, hogy másnak abból
Nyomatni nem is engedett -
Hogy az a menykő - azaz hogy no,
Isten áldja meg kegyedet.

És milyen nyájas vala hozzám!
Minden szóért, sőt semmiért,
Nekem ebben a drága Pestben
Mindjárt i n g y e n s z á l l á s t ígért.
És hányszor említé a h ü v ö s t,
Ha én panaszlék meleget -
Hogy az a menykő - azaz hogy no,
Isten áldja meg kegyedet.

Sőt a mi több, kényutazással
Biztatni hányszor volt kegyes,
Mi közben szörnyű mosolygással
Nekem nekem jött egyenest.
Hogy ismerem-e Josefstadtot
E szép ligetes telepet? -
Hogy az a szép menykő - azaz hogy,
Isten áldja meg kegyedet.

Beh jó utat kívántam önnek,
Mikor önt innen eltevék,
Beh kívántam, hogy akkor lássam,
Mikor a hátam közepét.
Utol ne érje soha semmi,
Se telegráf, se egyebek,
Még a menykő se - olyan messze
Vigye az Isten kegyedet.

Kortessedal.

Nem is tehén, ha nem fejős,
Nem is kormány, ha felelős,
Kicsi zsemlye, kövér pék -
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Kiviritott már az öröm...
Minden megye legyen külön,
A hány zsemlye, annyi pék -
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

A parlament végez hamar,
Nem szokott ehhez a magyar.
Felirat kell s semmi vég -
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Az jó, minél hosszabb az út,
Rosz találmány az a vasút;
Már én csak szekeren mék -
Éljen hát a n e g y v e n h é t,

Minden menjen át tiz kezen -
Minek tenni egyenesen?!
Buda nem ért erre még -
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Jobb az, a mi Bécsben készül,
Hú fiaknak osztályrészül -
M e t é l t tészta, gyermekpép -
Éljen hát a n e g y v e n h é t.

Ki volt nagyobb?!

(Megint egy parodia a hasoncimű költeményre.)

Azt se tudtuk a sok között
Voltaképen ki volt nagyobb,
Az-e, ki az evésre is
Föltalált egy paragrafot?

Az-e, a ki úgy operált
Szabadon a pénz dolgába,
Ugy operált, hogy végtére
Magát is föloperálta?

Az-e, ki a láb-f e j e t is
Ugy nézte mint adótárgyat,
Vagy az, a ki Rózsa Sándor
Fölött is németül tárgyalt;

És mikoron elhangozott
Hosszu német vádbeszédje,
Fölszólította a csikóst
Hogy az már most magát védje!

Nem tudom, hogy melyik volt szebb,
Melyik dicsőbb, melyik nagyobb?
A spicli-e, a ki fülelt,
S a sohajért is földadott?

Vagy ki ö n k é n y t e s kölcsönért
Megexequált majdnem bőrig,
Vagy ki dohányunkban turkált
Hogy magyar-e vagy „Dreikönig?”

Vagy az volt tán a legnagyobb,
A legdicsőbb mindannyinál,
A ki mindjárt szuronyt rendelt
Egy kicsike Szózat mián?

Vagy az, a ki itt bennünket
Josefstadttal ijesztgetett,
Dupla stemplit emlegetett,
Minden író-t majd megevett?

Vagy az, a ki... Sokan voltak -
Nem tudom, hogy ki volt nagyobb,
Csak áldom az istenemet,
Hogy már mennek - pedig gyalog.

Csitt, csak lassan!

Kocsmáros ur, hisz ez itten
Valóságos kotyvalék bor -
Nem ilyenhez szoktam ám én,
Igya meg az apja, a ki...
- Ne lármázzon az ur... itt van,
Hogy háborgatják a rendet,
Ezek lesznek az okai,
Hogy ha nem lesz országgyűlés. -

Becsurog a víz szobámba,
A padlóban megakadok,
Hát ezért is fizessek még?
Fizessen ám, majd megmondtam...
- Hát így bánik ön még velem?
A zsellér a házi urral...
De már oda lesz a világ
Igy nem lehet országgyűlés. -

Nyolc óra csak s kicsuktak már,
Csöngetek és nem nyitják ki.
Nyissa ki kend azt az ajtót
Mert akkorát rugok rajta...
- Irtóztató, hogy mindenki
Milyen későn jön most haza,
Nyolc óra már, s nem alszanak,
Igy nem lehet országgyűlés. -

Suszter, hallja, ezt a csizmát
Még csak tegnap szabta, varrta,
S itt van, félre áll a sarka,
Már ebben csak nem járhatok.
- No ha még ebben se járhat,
Ilyen görbe szép csizmában,
Én nem leszek az oka, ha
Elmarad az országgyűlés. -

Egy szónok emlékkönyvébe.

Tisztelt polgártárs, Szprokay,
Hiszszük, hogy vannak okai
A gyűlésen szónoklani;
Hanem, ha meg kell vallani,
Azt szeretnők már, Szprokay,
Ha nem lennének okai
A gyűlésen szónoklani.

Szabadsajtót!

Még elvehetik vagyonod,
Vagy kebeledről gyermeked,
Emberi kéz gyűjtötte azt,
Ez meg anyától született.
De felforr vérem, mikoron
Azt bántják, mi az Istené,
És gátat mernek vetni a
Gondolatok, eszmék elé.

Azt mondják, hogy a gondolat
Fölláztatja a tömeget;
Láztatni csak rabokat
S otromba szolgákat lehet.
A szabad népnek esze van,
S csak igazságra hallgat az,
Ettől pedig más nem remeg,
Csak a ki bűnös, a ki gaz.

Biztosságról beszélnek ők,
De én azon csak nevetek;
Biztosság ott, a hol egy kis
Betű is félelmes lehet!
Hol, melynek védni kellene
Az ország javát s örökit,
A gyáva géppé vert erő
A holt sorokra örködik!

Sajtót ide, a mely szabad!
Mert addig minden ámitás,
Ott a hol rab a gondolat,
A tett is hogy lehetne más.
Ha a lánc nektek is nehéz
És kezetek azt leveszi:
Ne a lábon kezdjétek el,
A lelken kell azt kezdeni!

Hát hogy vannak ott?!

„Utcu hamar, ki vele,
Legyenek hát szabadok!
Itt az írás: fiaim
Drága, kedves magyarok!...
Jaj nem annyit... sok lesz ez,
S tudja isten mire visz...”
Csak úgy vannak biz ott, hogy:
Adnának is meg nem is.

„Pusztuljon a régi had,
Ugy is sokba jött nekünk,
Legyen minden magyar... de
Hátha sokat engedünk!
Legalább a Finanzwacht
Maradjon meg s t e i e r i s c h...”
Csak úgy vannak biz ott, hogy:
Adnának is meg nem is.

„Legyen országgyűlésük,
Hol mindent eldöntsenek,
Hm!... de meg kell gondolni:
Pénzügy és a hadsereg!... -
A Reichsráthba jöjjenek
A miniszter ebbe hisz...”
Csak úgy vannak biz ott, hogy:
Adnának is meg nem is.

„Rosz hírünk jött kívülről:
Hamar, engedményeket!
Jó hirt hozott a kurir:
Nem, egy hajszált sem lehet!”
Furcsa kúra... meleg viz,
Majd a másik percbe fris...
Csak úgy vannak biz ott, hogy:
Adnának is meg nem is.

Palóczy halála.

Monda isten Gábrrielnek:
Haldoklik az ősz becsület,
A világnak legtisztábbja,
Eredj Gábor fiam, hozd föl.

Gábor angyal felelt: Uram!
Nézd, magától emelkedik
Az a fényes, nemes lélek,
Olyan könnyű, olyan tiszta.

Egy vád, egy percz nincs e lelken,
Mely mennyedtől visszahuzná;
Drága lélek... megkisérték
A gonoszok, - de nem adta...

Mint a földre te sugárod,
Ugy száll ide az ő lelke,
Mert oly nagyon, nagyon könnyű...
Nincsen rajta semmi teher.

Csak áldástól szeretettől
Volt e lélek megtelt, nehéz -
Azt is utolsó percében
Édes hazájának adta.

Köszönjük a szívességet.

Mottó:
„A 48-at megadják,
utólagos revisio kikötése mellett.”
T ö b b p o l i t i k a i l a p .

Kedves édes jó szomszéd ur,
Én meghivom önt ebédre,
Lesz ott étel ötvenféle,
S pezsgő annyi, mint a tenger;

Mondom, hogy én meghivom önt,
Csupán azt az egyet kérem:
Igérje meg, hogy - el nem jön.
- Köszönöm a szivességet.

Öcsém, én adósod vagyok,
Már tíz éve nem fizettem
Se tőkét, se percenteket,
De most végre elvégeztem:
Hogy fizetek minden áron,
Csupán arról biztosíts, hogy
A pénzedet nem veszed el.
- Köszönöm a szivességet.

Azt ígérk fölülről, hogy
Megadják a negyvennyolcat,
De csak úgy, ha előre is
Megigérjük, megfogadjuk
Hogy lemondunk róla szépen.
- Köszönjük a szivességet.

Hova lehet, hova nem.

„Mind pogány az, mind barbár az,
A ki magyar, mind hiába,
Legjobb volna elmenniök
Vissza ősi Ázsiába.”
Ázsiába?... Már az kissé
Még is messze volna nekünk,
De ha így tart még sokáig,
T á n o d a i s e l m e h e t ü n k.

„Örökké csak rég elavult
Törvényeik emlegetik,
Alkotmányunk ők megvetik...
Erőszakot, börtönt nekik!”
- Mióta a kulcs nálatok,
Becsület ott ülni nekünk,
Nem félünk mi a börtöntől,
O d a i s c s a k e l m e h e t ü n k.

„No hanem mi, bár erőnk van,
Nem bánunk így ti veletek;
Még azért se Ázsiába,
Se börtönbe ne menjetek.
Hanem dolgozzunk rendbehozni
Segítsetek itten nekünk,
S jöjjetek be a Reixráthba...”
- D e m á r o d a n e m m e h e t ü n k!

A cenki sirnál.

Jó öregünk, ki sirban nyugoszol,
Nem sirunk már ugy poraid fölött,
Jobb is lehet ott lenn a kicsike,
Mint ide fenn a nagy férgek között.

Igaz, hogy túrni tudtál, oh te bölcse!
Egész életed egy nagy türelem,
De volt egy, a mi mindig lázított,
S habot vert a te nyugodt lelked.

Az, az hozott önkivületbe, ha
Álarczban láttad az erőszakot,
Mely a tiprást jólétnek nevezé,
S azt mondá: gyógyít, midőn szakgatott.

Oh jó öreg, hát ha most hallanád
Az „alkotmány” és más ily száz nevet,
És látnád azt, hogy mik történnek itt -
Oh jó öreg, jobb, jobb ott lenn neked.

Óvatosság.

Nem merek irni a viharról,
Pedig rendkívül szeretem,
Mikor végig fut, jókat rázva,
A sok tuskón meg levelen.
És ezalatt mennydörg az ég, és
A villám tüze föllobog -
De nem merek erről sem irni,
Mert azt hiszik, mást gondolok....

Nem merek irni az utcákról,
Melyeken nézek szerteszét,
S látom, hogy kivált egy időtől
Igen sok bennük a szemét.
Maholnap járni sem lehet már,
Mert összegyülni annyi fog -
De nem merek erről sem irni,
Mert azt hiszik, mást gondolok.

Nem merek irni chemiáról
(S veszt a tudomány ez alatt),
Hogy nem lehet összeizélni
A vizet és az olajat....
Egy edényben csak megférnének,
De mégis külön lesznek ott;
Hanem - erről sem merek irni,
Mert azt hiszik, mást gondolok....

Maholnap el sem mondhatok már
Egy jóféle anekdotát:
Hogy Hanzli egyszer az erdőben
Maga alatt vágta a fát.
Mondták neki: megjáród Hanzli!
Hanem ez rajta nem fogott,
S aztán - de ezt se folytatom már,
Mert azt hiszik, mást gondolok.

Mentség.

„Sürgöny” ujság, hivatalos,
Föladja a Bolond Miskát,
Hogy a magyar publikumot,
Mikor nincsen már falatja
A reménység kenyeréből,
Ő táplálja, ő eteti
Kaprérai krumplival -
És kérdezi „Sürgöny” ujság:
Hogy mit jelent az a krumpli?
S honnét vagyon a Miskának
E különös rokonszenve
Minden ilyen krumplihoz?
És hogy ő egyáltalában
Minek szereti a krumplit?

Boldog isten - hát már eztán
Megkérdezik tőlünk azt is:
Mért szeretjük, mért kívánjuk
Ezt vagy amaszt a zuspajzot?
Hát az appetitus is már
Paragrafus szerint menne?...
Pedig olyan természetes:
Ételekhez a rokonszenv,
Faja szerint mindenkinek
Ez már a vérében fekszik:
M a g y a r ember a káposztát,
R i s t a t ö r ö k, n é m e t burger
A spinótot szereti,
S hogy Miskának rokonszenve
Ki-ki tör a krumpli iránt:
Ennek is az oka megvan;
Mert csak azért szereti ám
Bolond Miska úgy a krumplit,
S örül neki ha termesztik...
Mivelhogy ő - mint tudva van.
Születésre nézve - t ó t.

Románc a Reixráthból.

„Kedves drága doktor Brinza,
Miután már kegyed követ,
Szeretném én tudni azt, hogy:
Milyen meggyőződést követ?

Ha van törvény, a mely alatt
Tartozik a polgár élni,
Lehet-e azt, azonkívül
Más törvénynyel elítélni?’

„De ha törvény, hát tartsák meg,
Azért hozták... ezt átlátom,
Hanem még sem küzdök ezért,
Mert más mondja, nem a pártom.

Mert belátás, meggyőződés,
Mind csak olyan mellékholmi,
Én azt hiszem mindig, mit a
Miniszter fog parancsolni.”

Ki jár legtöbbet?

Sokat jár a hitelező
Melegbe és fagyba,
Hogy a pénzét, a mit adott,
Valahogy megkapja.

Sokat jár a jó postás is
Sárba és a porba,
Leveleket mindenkinek
Ide oda hordva.

Kereskedő is sokat jár,
Kergetik az árak:
Megtudni hogy a kursusok
Mifélekép állnak.

Tőzsér, postás, kereskedő,
Mind mind sokat jár a’ -
De legtöbbet Bolond Miska
Föl a policájra.

Bús Vitézhez.

Kaszárnyás állapotodon,
Kedves barátom: B ú s Vitéz,
Mivel én vagyok humorisztikus:
Lelkem nevetni volna kész.

Most lehetsz ám igazi bűs,
Ugy nevetethnék, hogy: hihi!
De ismerem a mondatot:
Hodie tibi, cras mihi!

Lyrai versek.

I.

Mikor hitták Bolond Miskát
- Humort találhattak ebben,
Nevetgélve tették meg ezt,
A mire én is nevettem.

Mikor kérdék a nevemet
- Furcsaság van a nevemben -
Szintén mosolyogtak egyet -
Aztán hát én is nevettem.

Mikor olvasták a lapot,
És a vétket, a mit tettem:
Ezen is csak jót nevettek -
Én is viszont jót nevettem.

És mikor aztán mondták, hogy:
Itt kell ülnöm egy veremben:
Még erre is nevettek - de
Erre én már nem nevettem.

II.

Nagyon jó az öreg profosz,
Nézegeti a szobámat:
Van-e elég fám, meg vizem -
S közben-közben kapacitál:
Hogy lám, milyen jó a státus:
Rendelt nekem a számomra
Minden napra ötven krajcárt.

Nagyon jó az öreg profosz,
Csakhogy kissé nagyon komoly,
Mondtam neki: mért vagyok itt,
Elmondtam azt a jó viccet,
De az öreg komoly profosz
Erre se tudott nevetni.

Hanem mikor elolvasta
Aztat az én levelemet,
Melyet a feleségemhez
- Az itteni rendhez képest -

Német nyelven kelle irnom:
Mikor ennek elolvasta
Az ő ortografiáját,
Már erre a der-die-dasz-ra
Elnevette magát ő is.

Lengyel ballada.

Pozlovenszky lengyel író
Egymagában megy az utcán,
Szembe vele jó Harapoff,
Ismeretes muszka sbirr.

„Pozlovenszky lengyel író,
Rég láttalak - hát mikép vagy?”

„Köszönöm a kérdésedet,
Hát csak így ni, hát bizony jól.”

„Csakhogy jól vagy Pozlovenszky,
Szeretem a feleleted,
Mert egy muszka tartományban
Ugy is illik, úgy is dukál:
Hogy mindenki boldog legyen,
Panaszkodni tiltva lévén.”

„Hanem mondd meg Pozlovenszky,
Mért fekete a te orrod?
Talán bizony párbajt vívtál,
Vagy talán oda ütötted
A hova nem kellett volna?”

„Nem vívtam én semmi párbajt,
Se nem ütöttem az orrom
A hova nem kellett volna,
S hogy az mégis oly fekete:
Azért van, hogy tokban hordom,
Tokban hordom az én orrom,
Mert tok nélkül ti az ember
Orráról is leolvastok
Valami szörnyű áthágást.”

Karácsonykor.

So se hittem, hogy még egyszer
Egy Krisztkindlim is legyen,
A ki boldog karácsonykor
Mindenfélét hoz nekem.

Pedig van most, ki nekem be
Sonkát, kenyért, meg bort hoz,
Mondanom se kell talán, hogy
E Krisztkindli a - profosz.

Uj évre.

(1862.)

Jaj, mit adjak, jó magyarom,
Én neked uj évre,
Hisz magamnak sincsen abból,
A mi neked kéne....

Vagy legalább mit kívánjak?
Évedet hogy töltsd el:
Hogy a jó Isten áldjon meg
Sok szelid erkölccsel?

Ezt sem - ezt sem... nem merek már
Kivánni a jóból,
Hiszen úgy is torkig vagy te
A jóakaróktól.

Hiszen annyi jót kívánnak
A sok Allgemeinék,
Annyi sok jó kívánattól
Csoda hogy megvagy még.

Mégis egyet: Adjon az ég
Aztat, a mi nincsen,
S e sok jóakaróidtól
Mentsen meg az Isten!

Jó dolog.

(Bolond Miska tolla alá énekli egy kutya.)

Jó dolga van a kutyának,
Jó dolgom van én nekem,
Akármilyen idők járnak,
Jól ihatom, ehetem.

Kevés ugyan, a mit dobnak,
Kis falatka az nagyon,
Hanem én a tányéroknak
Fenekét is kinyalom.

Néha fejemhez is dobják
Egy helyen a csontokat,
De ha kiver egyik gazdám,
Ugy jön, hogy más befogad.

Mert akit még megugattam
Tegnap reggelén,
Annak ma farkat csóvállok,
S hű kutyája leszek én.

S a mint ekkor gazdám más lett,
Én is mássá válok át,
Ma még voltam szabad szájjal,
Holnap hordok szájkosárt.

Járok én egyszer lenyirva,
Járok másszor bojtosan,
A hogy a gazdám akarja,
A hogy neki kedve van.

De így vagy úgy, bármely bőrben,
Jellemem: hogy ugatok,
S mindenféle körülmény közt,
Én csak kutya maradok.

Pénzoperáció.

Összegyültek, tanácskoztak,
Mind, kik birtak ott nagy észszel,
Vala pedig a thema az:
Hogy hát nekik bizony pénz kell.

És sokáig tanácskoztak,
Végét se lehetett várni,
A publikum kíváncsi volt:
Hogy mi lesz a vége már, mi?

Igaz, hogy a tárgy nehéz volt,
Körnégyszögnél is nehezebb:
Hogyan lehetne fedezni
Ama szép deficiteket?

Hanem annyi konferenctől
A publikum mindent várt volt;
No, ezek most fölfedezik:
Hogy csinálják a gyémántot.

De kisült, hogy a hold alatt
Uj csakugyan nincsen semmi,
S tiz hónapi munka után,
Szól a régi nóta csupán:
Hogy az adót kell emelni.

Semmi uj az ég alatt.

Szólt a cigány a rajkókhoz:
Mi kell nektek, oh rajkóim:
Pecsenye vagy száradt kenyér?
Válaszszatok kedvetekre
Hanem előre is mondom:
Ha pecsenyét választotok,
Hát biz azt nem fogtok kapni.

S szólt a lovag a Reixráthoz:
Mi kell önöknek uraim:
Szabad sajtó esküdszékkal,
Vagy más sajtó Staatsanwalttal?
Szavazzanak tetszésükre;
Hanem előre is mondom,
Ha esküdszékre szavaznak,
Hát mi biz azt nem adjuk meg.

Vigadjatok.....

Vigadjatok, vigadjatok,
Ti néktek áll most a világ,
Mit is tegyen mást az ember,
Ily hosszú farsangon kivált.

Mi csak távolról nézzük most,
Kinek szélesebb a kedve,
Ki járja jobban a waltzert,
És ki danol elrekedve?

Hanem egyszer a ti vidám
Farsangotok éri végét,
És mikor az éri végét,
A mi kedvünk megkezdődik.

Hanem akkor csapunk is majd
Olyan hangos mulatságot,
Milyet egy évtized óta
Ez a föld nem igen látott.

És a mi legfurcsább, az lesz
Ebben a mi farsangunkban,
Hogy mi csak danolunk hozzá,
S majd ti táncoltok legjobban.

Egy journalista emlékkönyvébe.

(Midőn tizenketted-magával a vádpadon ült.)

Biz jobb volna, ha hallgatnál,
Mért hallatni szavadat?....
Bolond az már a világban,
A ki most mond igazat.

Homályosan ég a gyertya?....
Alkalmatlan? - Meglehet,
De ha hamvát veszed, meglásd
Megégeted kezedet....

Gyors haladás? - Ez is szép szó,
De meglásd, hogy hova visz,
Hol egy lépést sem tehetsz majd,
Oda visz ez, oda biz....

Bolond szóljon, - világítson
A gyertyának a bele,
Haladjon a ló és vasút, -
De az ember ne tegye!

Széchenyi az égben.

Kinek a föld már enyhet nem adott,
Azt befogadta im a kegyes ég;
Én vagyok az, teremő Istenem!
Ki oda lenn oly sokat szenvedék.

Nem panaszképen mondják ezt neked,
Uram teremőm, az én ajakim,
De felsajog még itt egedben is,
A mit szenvedtem ott lenn, az a kin.

Én vagyok az, ki álmaimban is,
Hazámnak üdvét hordtam lelkemen,
És jött a félreértés ideje:
Midőn azt sem hívék, hogy szeretem.

Én hulltam az örvénybe, a midőn
Őt, őt féltettem, hogy majd bele jut,
S midőn észszikrát vágyék gyujtani:
A magamé volt, a mely kialudt!....

És visszajött a szikra, oh de jaj!
Romokat világított csak nekem,
S ki holtakat vágytam támasztani,
Im - én lettem a halott oda lenn.

Nem, nem halott, ...mert halnom kelle oh!
Még egyszer, újra - jött a vérkereszt;
De nem panaszklok, - te tudod, uram!
Hisz talán mind megérdemeltem azt.

De hogy magát most minden Változy,
Tanítványomnak mondja oda lenn,
S az égben sem hagy békét énnem:
Mivel érdeklém ezt meg Istenem?!

Az én politikám.

Ha látom, hogy Lengyelország,
Avagy az a Hesszenkasszel,
Vagyon igen vékony lábon,
S még ezen is láncot csörget,
Azt mondom, hogy: ejnye! hm-hm,
Hanem azért mindig hiszem,
Hogy majd azt a vékony lábat
Egyszer a láncból kihuzza -
Ez az én politikám.

Napok mulnak - és Kasszelben
Az adót mind exequálják,
És a lengyelt kancsukázzák,
Minden jogból guny van üzve,
S joga a szuronyak van csak:
Azt mondom, hogy: teremtettem!
Hanem azért jó kedvem van,
S haragszom csak a gyávákra,
Kik hiszik, hogy mindig így tart,
Mert hát én nem hiszem ám azt,
Hogy az sokáig így tartson -
Ez az én politikám.

Ha egy házban sok a féreg,
Patkány, egér és poloska,
Hát még erre is idő kell,
A mig ezek elpusztulnak;
Még egy fának is hány év kell,
Hány vihartól hajlik az meg,
Mennyi féreg pusztitgatja,
A mig végre hát kinőhet,
S szembe nézhet a viharral -
Hát azután egy országnak,
Minő az a Hesszenkasszel,
Meg amaz a Lengyelország,
Egy kis idő hogyne kéne?! -
Hisz pár hónap, sőt esztendő,

Ember életében sem sok,
S nemzeteknek életében
Hónap és év pillanat csak -
Ez az én politikám.

Hiszem a jó győzedelmét,
És mindennek, a mi gonosz,
Gyáva és rossz, megbukását,
Hiszem, mert a szívem mondja,
Mert Isten is tanította -
Hogy mikor? - azt nem is kérdem:
Ki a jónak győzedelmét
Egypár hitvány naphoz köti,
Az haszonból lehet csak jó,
S bizony bizony nem érdemli,
Hogy aztat a jót megérje -
Ez az én politikám.

Más ajtaja előtt.

Német skribler mi rólunk ír,
Sok itt a baj végtelen:
Régi jog és új hódítás,
Kevés magyar s száz elem -
Hát ott az a kis adósság,
Meg az a tiroli pör?....
Német skribler nem bánja - s más
Ajtaja előtt söpör.

Burkus kormány beleszól, hogy
Mit csinál a hesszeni.
Az alkotmányt meg nem adja,
De az adót beszedi;
Hát náluk a hadi budget
Talán senkit sem gyötör? -
Burkus erre hallgat - és más
Ajtaja előtt söpör.

A spanyol meg Mexikóra
Disputálja, mi a jó,
Pedig otthon is elkelne
Egy kis konstitúció;
Pétervárott is sok a baj,
S muszka lengyelekre tör -
Egész világ mostan a más
Ajtaja előtt söpör.

Csak a magyar kommótizál,
Várva munka idejét,
A gabna most érik, de meg
Az aratás nincsen itt;
Ha ez megjön, s konkoly, szemét
Nagy rakásra növe föl:
Majd a magyar akkor maga
Ajtaja előtt söpör.

Kik a boldogok?

Lengyeleknek az orosz konstitúciót ad:
S énekelni nem szabad semmi lengyel nótát.
Igérgeti nekik, hogy: lesz majd országgyűlés,
S valóban, a lengyel a kaszárnyákban gyűl is.

A hesszeni herczeg is ígérget reformot,
S meg is tartja szépen azt, valamit csak mondott.
Reformálja policájt, hol három volt, négy lesz,
S pincéből a raboknak a l s ó h á z a t képez.

Porosznak is gyönyörű szabadság van adva,
A mi csak a szívéen van, mind azt kimondhatja,
A kormánynak kevese vagyon ehhez képest,
A parlament beszélhet, ő pediglen végez.

Montenegró is k a p most sokat a töröktől,
Adnak a görögnek is, szinte bele görbül,
Senki sem ad semmit az Angolnak, Hollandnak:
De boldogok is azok, kik - semmit se kapnak!

Egyformaság.

Angliában a katona
A polgárral mind egyforma.
De hát másutt? - Én tagadom,
Hogy nálunk is úgy nem volna.

Leginkább bebizonyítja
Ezt a szép egyformaságot:
Hogy kapnak ők mind a ketten
Minduntalan új „Aufschlágot.”

Furcsa kertészek.

Láttam én már kertészeket,
Kiknek volt egy öreg fája,
Több százados derék fája,
Hanem haragudtak rája.

Igen nagyon nagy árnyat ad,
Hiszen pompás idők járnak,
Alkalmatlanok ez árnyak,
Le kell vágni egy pár ágat.

Hanem jöttek meleg napok,
S a fa közönyösen ott állt,
Ágait elpusztították,
Védelmet nem is adott hát.

Meleg idők multak - no most
A fát majd ápolják nagyon,
Hogy melegben árnyat adjon -
Dehogy, dehogy - nyesik agyon!

Kiáradt.....

Kiáradt a tenger,
Nem fogta a fegyver,
Hogy ne mert hát volna
Róma ellen szállni -
Szegény Garibáldi.

Most se fogta volna,
Ellenség golyója. -
De a testvéreknek
Nem tud ellenállni -
Szegény Garibáldi.

S kiket szabaddá tett,
Azok teszik rabbá,
Kiknek hajdan tetszett,
Két országot szerzett -
Szegény Garibáldi.

Megy már, megy a gálya,
Viszik a rabságba -
Zárva minden ablak,
Szomorú ezt látni -
Szegény Garibáldi.

Ahogy történt.

„Kedves urunk, Garibaldi,
Nézz csak ama völgyek felé;
Ott ellenség közeledik....”
„Olaszok ők, nem ellenek,
C s a k, f i a i m, n e l ő j j e t e k!’

Csatárláncba állnak immár,
Trombitájuk támadót fu,
Ki vannak a kardok huzva,
Igy jóbarát nem közeleg -
C s a k, f i a i m, n e l ő j j e t e k!

Pereg a dob, puska pattog,
Sivít, füttyül a golyó is.
Hadtársaink, barátaink
Sorra halnak, vagy vérzenek -
C s a k, f i a i m, n e l ő j j e t e k!

Oh jaj, urunk, hisz magad is
Kézen lábon meg vagy löve,
Ha semmiért, oh e vérért
Boszut kívánnak az egek -
N e, f i a i m, n e l ő j j e t e k!

Utczasarkon.

Utczasarkon áll valaki,
S nézi, hogy egy a másiknak
Kihuzza zsebkendőjét,
S aztán elmegy békességgel....
Hallja az ur! Hiszen maga
Látta, mikor az az ember
Kihuzta a zsebkendőmet,
S nem szólt semmit... - Nem biz én, mert
Volt ő neki egy nagy botja,
A hallgatás czélszerűbb volt,
S azért kérem is az urat:
Hogy ne tessék gyanusítani.

Száz percentet kérnek tőlem
Egy iszonyu uzsorában.
Hernyó urfi ajánlgatja -
Hernyó urfi, ön nagy hibás.
Mit? Én? - No csak az lenne szép!
Hiszen azt a nagy procentet
Nadály ő nagysága kéri;
Én csak olyan senzál vagyok:

Magyarul a közbenjáró;
S ezért kérem is az urat:
Hogy ne tessék gyanusítani.

Jaj jaj, Náni, hisz ez spinót!
Micsoda dolog ez? mikor
Én töltött káposztát mondtam,
Egye meg, ez nekem nem kell....
Spinót?.... No már nem mindegy az?
Hát ez is nem főzelék-e?
S én is káposztát akartam,
De azt mondták a piacon,
Hogy a káposztára talán
Tizenkettőig kell várni; -
Én ezzel csak jót akarok,
Célunk csak egy: a jóllakás,
S nem jobb-e a kora spinót,
Mint későn ama káposzta?
Hanem hálátlan a világ,
Nem is tudnak most egyebet:
Csak az embert gyanusítani!

Volnék.....

Volnék balettánczos
Akármelyik karba,
Rugdalódzhatnám én
Akkor jobbra balra.

Volnék haji fodrász
Deletter boltjába, -
Belekaphatnék ott
Egy és más hajába.

Vagy volnék kórista,
Érném el e vágyat,
Hogy kiabálhatnék,
Nem fogva a számat.

Nem vagyok se tánczos,
Fodrász, se kórista,
Hanem vagyok én a
Szegény Bolond Miska.

Lengyel románcz.

Mind elmentek, - ki kaszával,
Ki meg mással, a mit kapott;
Csak egy ifju maradt hátra,
A ki nagyon szerelmes volt.

A ki nagyon szerelmes volt,
Kinek szive nagyon égett....
Ah de nagyon szeretlek én,
Meg is halok én te érted!

Hess, te gyáva, felelt a hölgy,
S föllángoltak arczvonalmi,
Hess, te gyáva, nem érettem:
Hazádért kell most meghalni.

Kakas Mártonhoz.

Jaj te Marczi, nem hiába
Hogy grófokkal vagyon dolgozol:
Hanem ugyan fenn is kezded.
Én csak egy, meg két hónapra
Fogadtam föl eddig szállást,
S erre se fizettem semmit....
Te meg szállásodat mindjárt,
Egész egy évre veszed ki,
S még előre fizetsz rája
Ezer és egynehány pengőt. -
Jaj te Marczi, de nagy ur vagy,
Nem hiába, hogy te neked
Gróf urakkal vagyon dolgozol.

De bolond vagy lengyel....

„De bolond vagy lengyel barátom,
Kaszát veszesz kezédbe;
Mit akarsz ezzel puska, ágyu,
És a várakkal szembe?”

„Én is látom, hogy ez bolond harcz,
Nem is tudok remélni -
De inkább halni, mint oroszlán,
Semhogy mint kutya élni.”

Oh hatalmas Anglia!

Oh hatalmas Anglia!
Van flottád és sereged,
S százszor mondád, hogy a szegény
Lengyel népet szereted. -
Vártam, hogy majd mit adsz nekik,
Vajjon mi lesz az, mi a'?'
S s z i m p a t h i á t adsz te nekik....
Oh hatalmas Anglia!

Oh hatalmas Anglia!
Nekem nincsen seregem,
Csak egy falapátom, melylyel
A legyet se verhetem....
Lengyel iránt dolgom mégis
Vittem, mint te, annyira:
Annyit én is adok, mint te!
Oh hatalmas Anglia!

Románcz.

Hova hova, herr von Schwindler,
Pompás Bécsnek városából?
Butorostól, mindenestől
Hova tetszik költözködni?....
Hát én bizony, kedves Vetter,
Pestre megyek kicsit lakni....
Pestre? Pestre?... Herr von Schwindler,
Mit gondol um Gottes Willen?!...
Hát biz én azt gondolom: hogy
Az ügyeim roszul állnak.
S a mint látom előbb utóbb
Egy bukás lesz ennek vége.
És ha már most itt bukom meg:
Azt mondják majd: hogy a Schwindler
Fényűző és tékozló volt,
Ez buktatta meg a Schurkot.
De ha Pestre vándorolok,
S ott egy kicsit lavirozok,
És azután ott bukom meg,
A Freundok így nyilatkoznak:

Jaj, nem csoda,csupa magyar
Üzerekkel állott össze,
S aztán az a magyar hitel,
Az a magyar törvénykezés!....

Oh az a jó, derék Schwindler,
Biz azt nem más buktatá meg,
Csupán az a - hogy is hijják?.... -
Az a g'wisser „Corpus Juris.”

A boldogtalan szakács.

Valamennyi szakács között,
Ki itt élt még a nap alatt,
Valamennyi közt én vagyok
A leg-legboldogtalanabb.

Tálalnom kell minden héten
Az érdekes közönségnek,
Hanem azt senki sem kérdi:
Miből csináljam az ételt?

A marhákat és ökröket
Nagyon bajos vágni nekem -
De hát aztán, kérem szépen
A levesem miből legyen?

Valamire jól r á s ó z n i
Szintén igen kényes dolog.
De hát aztán hogy adjak izt
Annak, mibe bele fogok.

A paprika még nehezebb.
Mondják: csak jó p a p r i k á s a n! -
Egy kis s t o c k f i s t, ezt szeretjük;
De nem megy - kérem alássan.

A tüzet is mindig fujják,
Ujjamat is megégettem,
S a sok tüzre való tuskó
Mind tövises - lehetetlen!....

Valami jó, kedvelt ételt
Nem is adhatok már én fel,
Csak külföldi csiga, béka,
Ebből áll az egész étel.

Tálalok én egy-egy kedvelt
Falatot is ugyan néha;
De már nem is igen nézik:
Azt hiszik, hogy ez is béka.

Pedig, hogy ha jól megvágják,
Mást, mást lelhetnének abba' -
Mert s t o c k f i s az - csakhoggy kissé
Prézlivél van betakarva....

A „Gegenwart” halálára.

Meghalt biz az, hamarjába,
Részvétlenség-kolerába,
Ez volt neki, a szegénynek,
Gyógyíthatlan nyavalyája.
Habár meghalt, nem mondhatni,
Hogy „s z e l l e m e e l k ö l t ö z ö t t ,”
Mert biz neki soha sem volt
Szelleme - a többi között.

Egy miniszterről.

Azt írják egy miniszterről,
(Nevezzük Bismárknak,)
Hogy színházba soha se megy,
Csak mindig vasárnap.
Sokan törik a fejüket,
Sokan találgatják:
Mért választja erre épen
A hét vasárnapját?....
No, én tudom, mért választja....
Hát csupán a végett:
H o g y v a l a h o l ő i s h a l l j a
T a p s a i t a n é p n e k.

Ott künn voltam....

Ott künn voltam az erdőben,
Ott künn voltam, s észre vettem,
Hogy ott künn a fák között is
Ugy megy, mint itt az életben.
Hernyó, dongó, légy és darázs
Repül ott is szép nagy számmal,
Dalos madár bokorba bú,
Nem is repül, alig szárnyal.

Törpe kis fát, mely meggörbült,
Az utolsó szellő sem bánt,
S vihar, minden, azt tördeli,
Azt a sugár, egyenes fát.

És a tuskó ott is boldog;
Mért is busulna a dőre?
Azt gondolja, hogy valamit
Majd csak faragnak belőle.

Láttam mindent, csak azt nem, hogy
Sasfészekben, dus lomb alatt,
Verebek gyűljenek össze,
És aztán csiripoljanak.

Jó állapot.

Minden népet a világon,
Százfélekép bolondítanak:
Rámondják, hogy csak értük van
A hold, a nap, vagy a csillag.

A töröknek azt mondják, hogy
Menyben várják legszebb hurik;
Az indusnak: hogy az boldog,
A ki a Gangesbe ugrik.

A siamit bolondítják
Holmi fehér elefánttal; -
Kinézernek azt mondják, jó:
Hasát késsel verni által.

Csak mindenkit bolondítanak
Valami szép állapottal:
Hogy a jövő, vagy a jelen,
Nekik valami jót foglal.

De senkit sem bolondítanak,
Mint a porost - - olyan nagyon;
Midőn azt mondják, hogy náluk
Alkotmányos élet nagyon.

Ellenségim.

A „V e z é r”nek pár hó előtt
Semmi se fáj olyan nagyon:
Mint hogy a „Bolond Miskának”
Sok prenumeránsa nagyon.

Szidta soká, mig sirba szált,
S a pénzt is magával vitte:
Tudnillik publikumjáét,
Melynek azt se mondta: kvitt-e?

„D o n a u” is felszólalt párszor,
Szegény „Bolond Miskát” mosdva:
Egyszer azt is mondta róla:
Hogy hát biz az „zuglapocska.”
S ime, a zug neki készült,
Neki lett rá igaz jussa -
Négyszögü zug, négyszögü sir,
Abba teszik juliusra.

„H a n d a b a n d” is egy időben
Jókorákat ütött rajtam,
Még akkor is, a midőn már
Én, j ó b o l o n d, elhallgattam....
S im, a rossz hír azt beszéli,
Neki is már leszen végi....
Jaj, ha mind így elvesznének,
Bolond Miska ellenségi!

Egy olvasóm emléklapjára.

Nem mondom én, hogy desperált ne légy,
Ha az idő rossz, s a vetés kiég;
Hogy ne busulj: a buza bárminő;
Tudod te is, hogy jön még jobb idő.

Nem mondom én, hogy kétségbe ne ess,
És sirhatnál bár, azért is ne vess -
Hisz szived büszke, s átlátó eszed,
Tudom, hogy ezt te úgy is megteszed.

Nem is mondok én semmit teneked,
Se hogy azt tedd meg, se hogy ezt ne tedd -
Hogy honnan szaladj, hol meg helyet állj -
De mondom ám azt: hogy - prenumerálj!

Bucu a koritniczai forrástól.

Köszönöm hűs cseppjeidet,
Köszönöm szép árnyaidat,
Hogy én roncsolt tagjaimat,
A melyek a sok ü l é s b e n
Egy kicsikét elromlottak -
Mégis csak meggyógyítottad.

Köszönöm, hogy kezem, lábom,
Májam, vesém, meg a lépem,
De legkivált körmeimet,
Az én szegény körmeimet,
Mikre annyit k o p p i n t o t t a k:
Mégis csak meggyógyítottad.

Csak kettőben nem segítél,
Te, különben áldott forrás:
Azt a hideg gyűlöletet,
A mi itt van a szivemben
Minden iránt, a mi giz-gaz,
A mi olyan ellensége
Kozákoknak, Zájtungoknak,
Képmutató barátoknak,
Ezt te meg nem gyógyítottad.

S azt a forró szeretetet,
A mi itt ég a szivemben,
Magas és szent eszmék iránt,
A melyeket egyébiránt
Nem irok most e papírra
(Mivelhogy nincs erre időm,)
Ezt a forró és rajongó,
És oly bolond szeretetet:
Ezt se gyógyítottad te meg.

Szerelmes vers a muszkához.

Oh nem a „Nord” szeret téged,
Kedves, édes, drága muszka,
Oh valóban nem ez szeret,
Ki a dicséretet neked,
Mint egy czigány, pénzért huzza.

És nem is a „Kreuzzeitung” az,
Ki igazán szeret téged,
Bár kedvese vagy te neki,
S a porosznak dicsérgeti,
Veled való szövetséget.

És nem is a „Vaterland” az,
A ki szeret téged muszka,
Bár mindenben védi j o g o d,
S mondja: csak ezt gyakorolod:
Lengyeleket fára huzva!

Még a „Theims” se, ezt se gondold,
Hogy valami jó barátod,
Bár tintáját minden perczben,
Az intervenció ellen,
Patak gyanánt folyni látod....

Nem óh muszka - egynek sem vagy,
Mint én nekem, olyan drága -
Óh szép muszka! Óh jó kozák!
Senkit - senkit nem köt hozzád -
Mint engemet, oly mély hála.

Nekem vagy csak lelki s z ü k s é g,
Óh jó muszka, drága lélek -
Nélküled én el sem lennék:
Mert vajjon most kit üthetnék,
Ha téged se üthetnélek?!

Ha a róka....

Ha a róka a kis csibét,
Kerítésnél fojtogatja,
Doronggal jön védelmére,
Szomszédok kicsinje, nagyja.

Zsiványnak is, a kiról már
Elvégezték azt: hogy vége,
Oda adnak egy prókátort,
Hogy pro forma mégis védje.

Van védője, van lovagja
Hütlenné nőnek s a kéjhölgynek,
Akadnak rá gavallérek,
A kik értök lándzsát törnek.

Róka, kéjhölgy, zsivány, minden
Talál védőt a világban,
A hős lengyel vérzik csak el
Védtelenül, egymagában.

Kutyakiállítások.

Egész világon kutyatárlat,
Minden kutyával kérkedik,
Francia ölebét mutatja,
A berlini meg pincseit....

Hitzing jó kopókat mutat fel,
Melyek hajtanak át meg át....
Még az angol is produkálja
Londonban az ő bulldogát.

Hát mi a magyar kutya-fajjal
Mért késünk ugy, - ez mi dolog?
Hisz hát nálunk is vannak, hisz hát....
Aportra kész szép ifju vizslák,
S vén, sompolygó komondorok.

Az orvosok és természettudósok tiszteletére.

Már hiába, már hiába,
Bennünk a kegyelet vére,
Sokat teszünk az orvosok
S tudósok tiszteletére.

Pestváros a szűkölködők
Ugy is nyitott perselyébe,
Bele tesz ezer forintot,
- „Tudósok tiszteletére.”

Császárfürdő jelenti, hogy
Szobákat tett nekik félre,
S ötven krajczárért od'adja,
- „Tudósok tiszteletére.”

Színháznál is intézkedés
Ugyancsak jól meg volt téve,
Ime „Faust” „fölemelt árral,”
- „Tudósok tiszteletére.”

No, hogy immár a magamét
Én is csak megtegyem végre -
Elfogadok prenumeránst -
- „Tudósok tiszteletére.”

Apró versek.

I.

Tyhü!... jaj, most itt e partokon
Mennyi sok döglött hal vagyon,
A mult heti vihar alatt
A menykő verte mind agyon.

Ez a menykő is untalan
Ottan jár, a hol nincs helye;
Mindig máshova üt bele,
Nem oda, hova kellene!

II.

A füvészkertben vad embert
Mutogat mostan valaki,
Valóságos nyers hust eszik,
S a vért abból úgy szopja ki.

Mikor benn voltam, nem igen
Nagy számu publikum vót:
Tán mert ingyen is láthatni
Elég uzsor s vérszopót.

III.

A muszka Moller ezredes,
Ez az a nagy ember, a ki
A pápa ő szentségét is
„Rebellisnek” mondotta ki.

„Allgemeine”nek baj csak ez!
Töri fejét nagy gondokon:
Ha „rebellis” a pápa is,
Mi legyünk mi már akkoron?!

Egy régi öreg bundához.

Bunda, bunda, félre lökve,
Kitéve a kis molyoknak -
Nem kellesz most, szép idő van,
Másféle takarót hordnak.

De óh bunda, öreg bunda,
Ne, ne keserítsen ez meg!
Meglásd, ha majd rossz idő jön:
Milyen mohón elővesznek.

Az inség után.

A vetések, hál' istennek,
Mindenfelé szépen kelnek:
Ősszel lesz meg már, úgy látom,
A mi nem volt meg a nyáron.

Volt, volt részvét, nem tagadom,
De hát még se olyan nagyon,
Részvét mellett látunk mást is,
Adás mellett - levonást is.

Hanem már most nincs oly nagy baj,
Lesz kenyér, ha nem is vajjal,
Doktor Geitzig ur ne féljen:
Nem halunk meg talán éhen....

Már ez velünk sokszor történt:
Török, tatár tiprott törvényt.
Éhség is volt sokkal nagyobb:
Uton feküdt a sok halott.

Már azt hitték, hogy hát végre,
A magyarnak immár vége,
Mi megmentse, semmi sincsen -
S akkor közbe jött az - Isten!

Betegségben.

Beteg szegény Bolond Miska,
Beteg biz az, bár nem nagyon,
No de más is megbetegszik,
Ha ilyen rossz idő van.

Először is hurutos lett,
Mint valami tenorista,
És e miatt nem adhat most
Erős hangot Bolond Miska.

Másodszor meg, jégen járván,
Megütötte lábikráit,
S nem járhat most egyenesen,
Csak úgy biczeg, csak úgy sántít.

Harmadszor meg a hidegben
Elfagyott az ujja s körme -
Karmolászna ezen azon,
De hát biz az le van törve.

Negyedszer meg,de ki győzné
Ezt a sok bajt elmondani,
Hurut, nátha, ily időkben,
Oly természetes valami....

No de lesz még más idő is:
Kifogyunk a fagyból, hóból,
Kisüt a nap - s majd akkorra,
Bolond Miska is meggyógyul.

A hét legnagyobb átok.

(Mérges emberek használatára m o d e r n i z á l v a.)

1.

Szálljon le szerencséd,
Oly nagyon essék le:
Mint börzén a török
Papírok értéke.

2.

Kapj egy lengyel depest,
S ha zsebedben van már:
Murawfieff elé
Ugy vigyen egy zsandár.

3.

Akkor lásd a mennyet
S ennek üdvösségét:
Mikor lengyel látja
Angol segítségét.

4.

Annyi búzád legyen,
Annyi gyümölcs fádra:
A hány prenumeráns
A „Botshafterkára.”

5.

Minden boldogságod
Oly hamar szétessék:
A miként az angol
S franczia szövetség.

6.

Mint lengyel a muszkát,
Magyar a tubákot,
Akképpen szeressen
Legjobbik barátod.

7.

S midőn végre semmi
Ütni való nincsen:
Viczc-lap szerkesztéssel
Verjen meg az Isten.

A Duna tetején.

Négyszáz és hat év előtt
Duna be volt fagyva,
S harmincezer nemes hős
Ugy kiabált rajta.

Mátyás királyt élteté
Erős, nyomós szóval,
Ágyu mellett csatlós állt
Füstölgő kanócczal.

És rivalgott a sipok
S kürtök egész sorja,
Gellértnek ha keze van,
Fülét is befogja.

.... Négyszáz és hat év után
Duna ép ugy fagyva,
S harmincezer zagyva nép
Csuszkál, mászkál rajta.

Füstölög is valami,
De ne félj e füsttől:
Onnan jön ez, a virstlit
Melegítő üstből.

S mi a sipot illeti,
Ez is szól most újra,
Csakhogy biz ezt, jó öcsém,
A pereczes fujja....

Zaj is van, ...a trandlisok
Fügét kiabálnak. -
Oh keserű humora
A mulandóságnak!....

A női árucsarnokban.

Vegyetek, vegyetek!
Kinálják a szép kezek!
Szebb itten a selyemkendő,
Többet ér ez itten, többet,
Szenvedőknek arczáról is
Letörül az egy pár könyet...
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

Vegyetek, vegyetek!
Kinálják a szép kezek!
Ez a pohár, mit itt vesztek,
Nem olyan ez, oh másforma:
Szegény, távol szenvedőknek
Szomjuságát is eloltja. -
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

Vegyetek, vegyetek!
Kinálják a szép kezek!
Ez a kelme, ez a köpeny,
Ugy van szöve, úgy van varrva,
Ki megveszi, vele sokak
Sebeit is betakarja. -
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

Vegyetek, Vegyetek!
Kinálják a szép kezek....
A ki itten vesz egy gyűrűt,
Nemcsak kedvesének veszi:
E gyűrűvel a szenvedők
Háláját is eljegyezi....
A ki vesz, a ki vesz,
Mostan nemcsak annak lesz.

A legszebb divat.

(Az inség idején.)

1.

Gépgyárt nyitni a lordoknak,
Árulgatni köszönet,
Kimondani: hogy az angol,
Beleszólást nem szeret,
Se a lengyel, se a dánus,
Se pedig más ügy miatt:

Ez a hires Angliában
Mostanában
A divat.

2.

Bulony taván korcsolyázni,
Mint a császár korcsolyáz,
Adress felett éljenezni,
Hogy majd leszakad a ház;
Egymás drága szép estélyén
Meghallgatni Pattikat:
Ez a Frankok nagy honában
Mostanában
A divat.

3.

Hamburg, Bréma s más helyekben
Tartani szép dictiót,
S dicsérni a szép huszárvért,
Dániában mely kifolyt -
Occupá- vagy exequálás,
Vitatkozni e miatt:
Ez a Németek honában
Mostanában
A divat.

4.

Tenni, menni, alakítani
Boltokat és színpadot,
Másnak adni a kevést is,
Mít az ég nekünk adott.
Rosz kedvvel is bálozni az
Inségszenvedők miatt:
Ez a szegény Magyarhonban,
Ez itt mostan
A divat.

Csak hizelegj' édes fiam.

Könnyü ez az egész élet,
Könnyü biz ez, nem nagy titok,
Kutyának is egyszeriben
Ajtót nyitnak, hogy ha nyihog.

Ágy alatt ha macska fázik,
Azt se kérdik, ottan mi van....
De ha czinczog - ágyba teszik....
Hizelkedjél édes fiam.

Bolond az a víz is, a mely
Zuhataggá alakul át,
És neki megy a szikláknak,
S összetöri rajtuk magát....
Másik víz, a sziklát nyalva,
Utat lel hasadékiban -
Sőt elmosza a sziklát is -
Hizelkedjél édes fiam.

Legyet léppel, medvét mézzel,
Pitypalattyot fütytyel fognak -
Oroszlánnak vermet ásnak,
Tükör kell a kis majomnak.
Minden állat fogására
Fortély, avagy valami van....
Ha ember kell, szánthatsz rajta,
Csak hizelegj édes fiam.

Látsz szép batárt, czifra ruhát,
Bársony páholyt kibélelve,
Házat, melynek erkélyéről
Lepipáznak a fejedre....
Hogy szerezték?! Apjuk vagy ők,
Egyet tettek mindannyian....
Megszerezhedd te is könnyen,
Csak hizelegj édes fiam.

Mi nagyobb az Oceánnál.

Mi nagyobb az Oceánnál,
Mely gályákkal van tele?
Hát biz annál sokkal nagyobb,
Igen-igen sokkal nagyobb
A gázságok tengere.

S mig amabba a tengerbe
Sok-sok hajós bele vesz:
Százszor jobb a másik tenger,
Melyen az a sok gazember,
Egész biztosan evez!

Az igazság.

Az igazság magyar nadrág,
Mindenfelé szépnek tartják,
De kevesen járnak ebben:
Mivel hogy hát kényelmetlen.

Az igazság magyar betyár,
Pőre módra egy ingben jár,
Nincs jó módja, se etikkje,
Kevés helyre eresztik be.

Az igazság magyar torma,
Nem bírja sok ember orra,
Egészséges, dicsérgeti,
Hanem erős, nem kell neki.

Az igazság magyar bicsak:
Nyele tetszik, de nyisd ki csak:
Jaj de éles - mindjárt mondják:
Mevágja az ember ujját.

Mikor Garibaldi Londonban volt.

Hát igen nagy zajjal fogadták,
A kanálison áthatott....
Nem lesz az jó, mondták Párisban,
Ha még sokáig marad ott....

Küldjék el.... És szót fogad Russell,
El is akarja küldeni....
Hanem hát a közvéleménytől
Fél egy kicsit, és nem meri.

Hopp! Meg van... Orvost küldjünk hozzá.
Ez mondja meg, hogy menjen ő,
Hogy itt beteg lesz, hogy sokkal jobb
A kaprériai levegő.

S az orvosnak felel ő: ugy van!
A lég itt se jó valami,
Megrontják szolga nagyuraknak
Hizelgő bűzös ajkai.

A légben itt is van piszok, por,
Csak a mit Isten öntözött:
Hol ember nincs, a lég csak ott jó,
A barlang, hegyek s fák között.

Nem kérek én....

Nem kérek én gazdagságot
Tőled, édes jó Istenem,
Hiszen annyi, a mennyi kell,
Hála néked, van én nekem.

(Valamivel elkelne tán
Egy kissé több prenumeráns,
De ha én is zugolódnám,
Hát mit szóljon sok annyi más?)

Házamra sem kérek áldást,
(Mivel hát hogy házam nincsen,)
Betegségben sem vagyok, hogy
Abból kezded felsegítsen.

Egyet kérek csak, Istenem:
Hogy annyi sok gazság mellett,
Mi ezen a világon van:
Adj, adj nekem, adj türelmet.

Csak türelem, csak hideg vér,
Egyedül csak ezért kérlek,
Annyi sok pimaszság között
Hogy ne egyen meg a méreg.

Magyar törvények.

(Némely bécsi lapok variációjául.)

Boltokban Pesten nincs vevő,
A pántlikát se nyirják,
És mondja sok kereskedő
Egymásután a kridát.
E boltok és kereskedők
Igy tönkre hogy menének?
Ők okozzák ezt, igen ők -
Óh azok a magyar törvények!....

Tavaly szárazságuk vala,
Viz elfogyott mezőről, tóból,
Az idén meg májusban is
Az országukban hó hull.
Kik forgaták fel folyamát
A természet rendének?....
Ők forgaták fel, igen ők -
Óh azok a magyar törvények!

Sőt több.... A Duna-partjukon
Az is megtörtént, hogy hát
Elfujta a szél Halbig ur
Szép szentháromság-szobrát....
Ki adott ily korlátatlan
Szabadságot a szélnék?
Mindennek ők az okai -
Óh azok a magyar törvények!

Sőt egy kőmives leesett
Egy háznak állványáról,
Sőt nem rég egy befult urat
Fogtak ki a Dunából,
Meg egy fiakker eltiport
Mult héten is egy péket -
Ők okozták ezt mind, csak ők -
Óh azok a magyar törvények!

Egy csüggedőhöz.

Ha szived fáj, ha bajod van:
Viseld, de csak alattomban;
Ne lássa a rüpők, hogy hát
Vérzi szived az ő kése -
Ne vess nagyot, és mond azt, hogy:
Csak azért se, csak azért se!

Hiszen csak az kellene még:
Hogy kedvedet is elvegyék,
Ebben volna ellenidnek
A legnagyobb kedvtelése:
Már elcsügged, összeroskad....
Csak azért se, csak azért se!

Tégy úgy, mint a folyó, patak,
Mely ott, a hol kő közt halad,
Ott csillog fel, hullámjának
Ott nagyobb a felszökése,
Minden kőnél egyet ugrik -
Csak azért se, csak azért se!

Esik.

Hogy ha esik, esik,
A vers jól kiesik,
Jámbor poétának
Ez nagyon jól esik.

Hogy ha esik, esik,
Meleg eső esik,
Magyar gazdának is
Ez nagyon jól esik.

De ha esik, esik,
Papír érték esik,
Finánczminiszternek
Ez már nem jól esik.

Koribul.

Tul az indusokon, tul a malayokon,
Lakik egy ős vad törzs, egyikkel se rokon,
Szörnyű fekete; a nap ott nem süt, - lángol,
Nem mer oda menni hódítani az ángol,
Fél az istenadta, hogy bifsztekké süllhet.

Trónján Koribulnak fejedelmek ülnek;
Negyven nagy ura van, a többi meg szolgál,
Engedelmesség a többi milljó dolga.
Koribulban nincsen törvény, felelősség,
Törvény csak az, hogy az urak kedvük töltsék;
Ha homok közt kíván valamelyik forrást,
Millió rab rögtön fur éj-napon folyvást,
Ha azt kívánná, hogy hegység legyen róna:
Ásózával már a sok szolgál ott vóna,
S szórják az összetört sziklákat a szélbe,
Hogy teljesedjék be uruknak szeszélye.

Koribulban tehát van ily nagy ur negyven,
Fejdelem mindegyik egy-egy kerületben,
Törvényt szabni fehér csontkocsira ülnek -
S mégis a szolgáltnak hajuk sem görbül meg;
Szolgák ők betűben, de szabadok tettben,
Nem félnek, hogy uruk vad lesz, vagy kegyetlen.
Valamennyi olyan bölcs, okos és szelíd,
Nem keres mást, csak a jótetteknek szerit,
Egynek se kell pompa, se más hókusz-pókusz,
Maguk is dolgoznak, mivelik a kókuszt.

Csak Maremul volt az, s régen a vad Kalmák,
A ki felhasználta a negyven hatalmát,
Zsarnok volt, ütötte, kit utfélen ére,
Halált mondott mindjárt szolgálai fejére,
Áldozatja, Isten tudja azt, hogy hány volt:
Leszaggatta szüzek fejéről a fátyolt,
Asszonyt nem kimélte, aggot nem becsülte,
S nem evett mást, csupán fellegmadárt sülve,

Mely a nyílt kijátszsza, a nap körül szállva -
Ezt kellett lőni a gazember számára.

M a r e m u l hát így élt, mignem fél év múlva,
Egy napon azt látták: hogy bizony már hulla!
Fölvágta a hasát, kiesett a béle,
M a r e m u l ezt tette szörnyü félelmébe....
Mitől félt?... Mi bántá?... Koribulban törvény:
Hogy a ki fegyvert fog, az urára törvén,
Eleven elássák akasztófa mellett;
Lázadástól tehát félnie nem kellett,
Nem is volt lázadás soha Koribulba -
Hát Maremul aztán mégis mért lett hulla?
Mért végzé ki magát? Ily szörnyüt mért tett ő?
Mitől félt, kitől félt? - Hát megmondom, ettől:

K o r i b u l b a n mindent megtehet a negyven:
Hanem minden évben van egy napjuk, melyben
Tartoznak kiülni az országut mellé,
Midőn is a népek aztán oda menvén:
Akármit mondhatnak az urak szemébe,
Szabad elmondani: ki mit tett, hogy éle,
Megfeddni a léhát, gunyolni a gyengét,
Hizelgésnek a ki megnyitotta lelkét,
Szabad a gyávának füzfa-kardot adni,
A számárnak pedig számárfület rakni,
Kaczagni, nevetni minden fölött szépen:
A mit elkövettek negyvenek az évben.

Csak egy ilyen napja vagyon Koribulnak,
Hanem ez is elég ama negyven urnak,
Egész évben olyan áldott mind a negyven:
Mert rágondol mind, hogy van egy nap, a melyben
A mi nem jót tettek: fejükhöz vagdossák -
- Vad kiadásban is szép a n y í l v á n o s s á g!

Arra a jó tanácsra,

- hogy üssem már magunkat is. -

Hát mivel mást nem üthetek:
Üssek, mondják, egy beteget -
Ni mily rongyos, ni mily béna,
Jót nevetnénk rajta néha.

Nem ütlek én szegény beteg,
Tudom, honnét mind e sebek,
Rongyod inkább takargatom,
Sebed inkább simogatom.

Mentegetődzés.

Allgemeine, Allgemeine,
Hisz én nem gyűlölöm kendet,
Hanem néha, tudja miért
Veri az ember a nyeret.

Hermanstädter - beszédimet
Kelmed se vegye oly nagyra -
Azért kiáltok úgy kendnek,
Hogy a szomszéd ur is hallja.

A mi örökké tart.

A szerelem gyertya vagy mécs,
Lobog, lobog, de hát végre,
Szívben mennél jobban ége,
Annál hamarabb a vége.

A barátság pásztortűz - de
Az se ég, csak egy ideig,
Mint amaszt, a nyirok és por,
Érdek, piszok betemetik.

Honszeretet: fényes csillag -
Mennél jobban lement a nap,
Annál inkább ég szívünkben,
S mindörökre velünk marad.

Egy arczkép mellett.

Hát itt van a nagy férfiu,
Hát itt vagyon az ő képe,
Egész természetben levéve,
S az ujságba bele téve....

Nem is férfi - mit is mondék,
Szakála nincs, csupán szőre,
Az a híres franczia ló,
A mely az angolt legyőzte....

Sok embernek nem tetszik ez,
S foga között lassan morog:
Lovak arczképét kiadni,
Már miféle csunya dolog....

Óh publikum!... Haladás ez,
Ha így lehet látni?
Hányszor megtörtént már az: hogy
Szamarak képét adták ki!

Erdélyről.

Sajnál téged minden,
Gyönyörű, szép Erdély,
Hogy az árvizeknek
Martaléka lettél;
Hogy sok szép faludból
Csak a torony látszik,
S mohó víz ragadja
Szép buza-kalászid.

Hogy a jónak, hűnek,
Baja vagyon mindég -
Mennyire sajnálunk,
Azt te el se hinnéd;
Drága vagy te nagyon
A mi sziveinkben,
Sorsodon kesereg,
Siránkozik minden.

De mi, ujságírók,
Sajnálunk legjobban:
(Hogy minden érzésben
Az önzés is ott van!)
Minek estél bajba,
Minek estél vészbe,
Te, az ország legjobb
Prezidens részé?

S gonoszul azt mondjuk:
Ha már épen kellett,
Mért nem ment el a víz
Más vidékek mellett?
Járt volna Mosonyban,
Járt volna Somogyban,
Azokra a mosás
Ráfért volna jobban.

Sánták, vakok.....

Sánták, vakok, bénák, némák
Lépnek most a színpadokra,
Nem is művész, tánczos, a ki
Nem nyomorék és nem csonka.

Minden, a mi ép, egyenes,
Eo ipso megbukott már,
Fél lábon kell mostan állni,
Mint a gólya, avagy gunár.

Vártam én ezt, tudtam én ezt,
Hogy nem sokára így lesz a' . -
Hisz a színpad nem egyéb, mint
A világot festő deszka.

Tudtam én azt, hogy jönni kell
E vak s mankós embereknek -
Hisz mostan a világon is,
Nyomorékok szerepelnek.

Vártok tőlem.....

Vártok tőlem szavakat,
Mit fog Miska mondani:
De nehéz most mondani,
Akár mit is mondani.

Lám a bölcs is hallgat mind,
S ha a bölcs is szót se mond:
Ha a bölcs is szót se mond,
Mit beszéljen a bolond?

„Velencei éj.”

Elmult tehát ama nagyon
Híres „Velencei éjjel,”
A mely, miként hirdettétek:
Tele lesz majd „élvvel, kéjjel.”

No szép éj volt, no szép kéj volt,
Egypár szagos fagygyugyertya,
Meg „Syren-dal” (koczaquartett,
Én istenem, hogyan ment a' !

Magyar ünnep, pesti ünnep,
Még Bécsből is jöttek rája:
El is állott e tréfára
Mindannyinak szeme szája.

Rut tréfa volt - de van benne
Mégis egy kis vigasztalás:
Hogy nálunk is tudtak egyszer
Valahára - rászedni mást.

Egy kis különbség.

A mi fának a gyökere,
A mi az ércz a hegyekben,
A mi alapkő a házban,
Az az emberben a jellem.

Fa nem áll meg gyökértelen,
Alap nélkül a ház szétdül:
De sok ember úgy is megél,
Meggyőződés, jellem nélkül.

A legszebb dal.

És az országban szerte járva:
Megálltam néha itt-amott,
S ledőlve egy-egy kéve-árnyba,
Hallgattam: a nép hogy dalolt.
Lelkem gyakran megittasult a
Sok szép, gyönyörű éneken:
A „C s e r e b o g á r” szerte zengett,
S a „Piros bársony süvegem.”

De volt egy dal, mely nem is szólott,
És mégis ott volt mindenütt:
Kézszerítésben, szemben, arczban,
Ha férfi, ifju összegyült -
Egy lelkesítő ének, dal, mely
Legjobban tetszett énnekem,
Melyet nem hallék, hanem l á t t a m:
„M e g f o g y v a b á r, d e t ö r v e n e m.”

Álmodozók.

Azt mondjátok, hogy csak álom
De hát jól van, legyen álom,
Ha álom is, én részemről,
Okos dolognak találom.

Koldus, a ki dus volt egykor,
De mindenből kitisztázák:
Mért ne látná álmaiban
Volt földjeit, fényes házát....

És az álom - mint hiszitek,
Nem épen oly nagyon semmi:
A sejtelem szövi, s gyakran
Be is szokott teljesedni.

Hálátlanok.

Óh ezek a háladatlan
Mindenféle bécsi lapok,
Hogyan szidják a Rómából
Most visszatért báró Bachot.

Hisz szidnák őt mindenféle
Alkotmányos kávéénék:
Magistratus és a többi,
Hát valahogy érteném még.

De a lapok hálátlanok,
Hogy most reá annyit rónak:
Hisz ő alatta legalább
Nem zárták be az írókat.

A mi Szeverünkről.

Átlöve a magas homlok,
Egy nagy jövő hullt a porba -
A férfiak azt mondják, hogy:
Csak oly lángész ne lett volna!

Néma a szép, beszédes ajk,
Szeme tüze el van oltva:
Hölgy, ki látta, mind azt mondja:
Csak oly deli ne lett volna!

Vérben uszik, ki tisztább volt
Mint a büszke kócsag tolla;
Lovagok is busan mondják:
Csak oly bátor ne lett volna!

S mit mondjunk mi: kikkel szive
Együtt érzett, együtt forra?
Barát, elvtárs, ...meleg és hü....
Csak a mienk ne lett volna!

Heti vers.

Gazdaember panaszkodik,
Panaszkodik ismét:
Hogy a buza ismét nem kel -
Ehhez képest, higyjétek el,
Még jobb volt az inség.

Iparos is panaszkodik,
Ki sem akar venni:
Hiába van nyitva boltja,
Mintha csak a Reixrát volna,
Nem megy bele senki!

Doktorok is panaszkodnak,
Hogy beteg sem lesz itt;
A roszullét meg van szokva:
Hiába az ág és szoffa,
Bele ki sem fekszik.

S ha doktorok dolga így megy,
Hát a consequenti?
Sirások is panaszkodnak,
Hogy halottat ritkán hoznak,
Nem hal meg már senki!...

Mindenkinek rossz dolga van,
Jaj de hát még nekem:
Kinek ilyen idő mellett,
Inom kell egy vidám verset,
Minden áldott héten!

A ki előbb.....

A ki előbb vitéz ur volt,
A mikor megházasodik:
Egyszerre csak papucs-hős lesz,
Vizet iszik, s otthon leli
A jámbort a kilencz óra,

Hogy feküdjék, ...*jaj, az ember*
Sok mindenbe beletanul!

A ki előbb pazarló volt,
S szórta a pénzt mindenfelé,
Egyszerre csak fogy a pénze,
És zsugori fősvény lészen,
A zsebébe reszketve nyul,
És fogához veri aztán
A krajczárt is, ...*jaj, az ember*
Sok mindenbe beletanul!

Bolond Miskát lefoglalták
Mult időkben minden héten,
No nem bántja mostan senki...
Hjaj, az előtt más volt benne!
Mostan: kövezetlen utcák,
Mészáros, font és alagut,
Meg omnibusz, ...*jaj, az ember*
Sok mindenbe beletanul!

Rosz prenumeráció idején.

Hej maholnap, hogy ha így megy
Eladjuk azt, a mi vót,
S tartunk itt a szerkesztésben
Egy nagy licitációt.

Ez az óra itt a falon
Nem tudom hogy minek üt?
Eleget vert immár nekem:
Ketyegjen majd egyebütt.

Ez a pamlag - mért heverjünk? -
Szintén szépen elmehet:
S ha nem jön a prenumeráns,
Kinek tartsunk székeket?

Aztán ezt a sok szekrényt is
Megveheti valaki:
Nem kellenek, ha majd bennük
Ugy se lesz mit tartani.

Meg e sok kép, ...halott költők
Képe, mely mind rám nevet:
Hogy nem vettem példát rajtok,
S irom itt a verseket....

Eladó lesz e sok könyv is,
Eladók ez albumok,
Eladó e nagy pipa is,
Melyet reggel úgy fujok.

Meg e szobor, meg e schlaftrock,
- E reggeli viganó -
Minden minden - csak e kis toll
Nem lesz soha eladó!

Halottak napján.

Megsirattuk őket ott künn,
Pedig hát én nem tudom mért -
„Jó a sirban lenn feküdni,”
Meg van ez már mondva oly rég.

Jó azoknak ott lenn, ama
Szűkebb körű parlamentben -
Nem érezik, hogy tapodják
S járnak rajtuk most itten fenn.

Nem törik a fejök: mi lesz
Ama „Conventió” vége,
Mit gratulál, hogy gratulál
Napoleon majd új évre.

Nem látják ők, hogy a lengyel
Amig otthon szomorkodik:
A nagy védő Nizzába megy,
S a „testvér”rel kezét szorít.

Vizvezetést, országgyűlést
Nem várnak ők, mint mi várunk,
S ha a féreg eszi őket:
Az megszokott tény már náluk.

Puskaporos torony itt benn,
Nekik nem félelmes dolog,
S v á r o s e r d ő nem boszantja:
Mikor ők maguk is p o r o k.

Nem bánják ők, a színháznál
Legyen, menjen bárhogy, bármi,
Mindegy nekik, a direktor:
Festetics vagy Radnótfáy.

S nem hallanak ők koncertet,
És nem olvassák a Presszét,
És a prenumeránsaik
- Ez a legfőbb - nem mennek szét!

Egyetértés a bécsi lapokkal.

Sokszor folyt már bösz csatákban
Tintatartók barna vére,
De im, tehát van egy kérdés,
Miben egyetértünk végre.

Pesti Napló, Magyar Sajtó
Vaterlanddal ölelkezik:
Bolond Miska Ost-Deutschének
Némán szoritja meg kezit.

A „Hon,” ki a bruderekkel
Szintén össze volna veszte:
Megveri a sógor vállát,
És szól: ugy van derék „Presse.”

Add ide a piksisedet!
Mondja Kakas Wiener Lloydnak -
E kérdésben minden pesti
S bécsi lapok kezét fognak....

Kezét fognak, egyik a mászt
Még csak nem is gyanusítván;
Itteniek nem is nézvé:
Hogy Bécsből jött az indítvány.

Kezét fognak és kiáltják
Egy lélekkel, egy kedélylyel:
Igaz, ugy van, a - - l a p o k r ó l
A stempliket töröljék el.

De már ez az.

Mikor tavaly egy forinton
Lovak keltek,
És az ekét huzni kellett
Embereknek,
Ugy, mint egykor jó Kun László
Alatt huzták:
Én nem mondtam, hogy hát ez már
Nyomoruság.

Mikor láttam, mit nem láttam
Soha elébb,
Hogy a jószág ette a ház
Nádfödelét,
S konfekt gyanánt mutogatták
A szembuzát,
Még erre se mondtam én, hogy:
Nyomoruság.

De midőn most győri ember
A vásáron,
Nem tudja, hogy inségében
Mit csináljon,
És eladja a frizőrnek
A bajuszát:
Már ez aztán, isten ucsese
Nyomoruság!

Bécsi jósnő.

Bécsi jósnő nagy zajt üt most
Az igaz, hogy furcsa asszony;
Mindent megmond ő előre:
Hol akarnak lányt szöktetni?
Hol akarnak kasszát törni?
Csak oda megy a policzáj,
S rajta kapják őket richtig.

Bámulják a bécsi jósnőt,
S tömérdeken járnak hozzá;
Hanem óh én nem bámullak
Uj divatu orákulum!
A ki jársz itt krinolinban.

S nem bámullak pedig addig,
A mig nekem meg nem felelsz
Következő kérdésekre:

Mikor lesz az irodalom
Könyvházaló zsidók nélkül?
Mikor lesz a muzeumnak
Deszka nélkül kerítése?
Krisztus után melyik évben
Születik az alagutban
Ama sokszor kívánt korlát?...

Mikor mond már Napoleon
Pro vagy contra egyszer olyast,
Mit komolyan lehet hinni?....
Mikor lesz a centralisták
Fejeiben világosság?
És mindenek fölött végre:
Mikor lesz már országgyűlés?....

Adj ezekre feleletet
Tisztességes bécsi jósnő,
S majd bámullak akkor én is!

Alig husz.

Alig husz vagy harmincz éve,
Üldözőbe voltak véve,
Kik csak szóval emlegették
A szabadság s reform nevét.

Mostan meg a muszka czár is,
Azt mondja, hogy: liberális,
Büszkén veri az ő mellit,
És reformot s jogot említ.

Biz az idő furcsán halad,
Érik minden a nap alatt,
A századnak őszsze közelg,
Várjuk el a gyümölcsöket.

Krathy Baschik.

Hires bűvész, mostan jött csak még Pestre,
Láttam én is, hogy mit csinál, egy este,
Hát a mit csak a kezébe behoznak,
Mindenfélét másfélévé változtat.

A galambból csirkét csinál, meg vissza,
Pedig nincs is háta mögött kulissza -
Férfiuból asszonyt alkot, hogy tessék,
Biz ez uram, ördögös egy mesterség.

„Hanem látod, *Kratky Baschik* professzor,
Ha te mindent átváltoztatsz annyiszor:
A kezemben egy bankó van itten, lásd,
Csinálj ebből egy szép ezüst *lázsiást*.’

„Bolond vagy te, hisz ha ezt is érteném:
Rég nem állnék e deszkának szinterén,
Rég megtettek volna engem, barátom,
Financbéli miniszternek
Valahol a világon!”

Adókölcsonre....

Adókölcsonre Bécsben
Az ujságírók adnak:
(Hogy ennyi pénze van e
Papirostöltő hadnak!)

Egymással versenyeznek,
Hogy kinek van több ezere:
Háromszázezeret ad csak
Egy maga az a „*Presse!*”

No nem versenyezőnk mi!
No nem adunk mi bezzeg!
Magyar újságíróktól
Nem sietnek az ezrek.

S óh állam! Ez mi tőlünk
Nem passivitás, vagy mi....
De mi százezer számra,
Nem tudnánk mást (az Isten látja,)
Csak sajtóhibát adni.

Némely független lapokra.

Mind független, mind önálló,
Azt beszélnek most mind ezek -
No akkor én kijelentem:
Hogy ezután függő leszek.

Azt írom én, mit más d i k t á l,
Igen, igen - ez nem titok...
Hanem az az i g a z á g lesz,
Ki én nekem d i k t á l n i fog.

Azt írom, mit más parancsol,
Igen igen, mit más ohajt:
Hanem nekem csak egyedül
A b e c s ü l e t parancsol majd.

Sőt leszek én sugalmazva,
Informálva sokféléhez:
Hanem a ki engem s u g a l l:
Az a szent m e g g y ő z ő d é s l e s z!

S elfogadok s u b v e n t i ó t
Mindig, egész éven által:
De csak tőled, jó közönség,
Hat és három forintjával.

Jaj, ki győzne....

Jaj, ki győzne a világnak
Mindenre felelni:
Mikor lármát okoz az is,
Mi voltaképp semmi.

Lármázzanak, azt se mondjuk:
Hogy no csak ez kellett:
Legjobb mindent elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Iszákos a házigazda,
Tántorog a bortul,
Csöröl-pöröl felesége:
A ház így felfordul....
Ej, beszéljen, mi csak igyunk,
A bölcs nem felelget:
Legjobb mindent elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Haragszik a prenumeráns:
Megcsalta egy program,
S kérdezi a szerkesztőtől:
Az ígéret hol van?
No bizony tán a szerkesztő
Feleljen is ennek:
Legjobb mindent elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Kaiserfeld és Mende urak
Nagyon szónokolnak,
Szidják a mát, és azt mondják,
Jobb legyen a holnap.
Ej, ne mondják, hogy e láрма
Eredményt is keltett -
Legjobb ezt is elbocsátni
Szépen fülünk mellett.

Uj évi rigmusok.

(melyeket a jó szokás kedvéért idén is elmond Bolond Miska.)

Hát megint egy új év, s én ismét kiállok,
S nyájas publikumnak szépen gratulálok,
S mert nem vagyok, a ki mindent csak úgy rá fog,
Bizony igaz lesz az, a mit én kívánok.

Legyen minden lapnak sok prenumeránsa,
Egyik a másiknak szemét ki ne ássa,
Ne is légyen senki profóz árestánsa,
Senki száját meg ne égesse a kása.

Nemzeti színházat jól lássuk majd állni,
Meg ne bukjanak ott szerzők darabkái;
A mennyit a „Faust” hoz, hozzon annyit bármi,
S ne legyen direktor soká Radnótfáy.

Jöjjön a nemzeti muzeum is rendbe,
Szétszórt régisége fiókba menjen be,
Deszkakerítése ne tűnjék már szembe,
Legyen oda járni az emberek kedve.

Pest város is legyen sokkal szebb immáron,
Télen sár ne legyen, pora pedig nyáron,
Dunapartján reggel, a mikoron járom,
Ne akadjak ott meg szemetem, patkányon.

Ne bántsák a várost semmi nemű vészek,
Törökök, tatárok, zongora-művészek,
Legyen jó kövezet, nem pediglen félszeg,
Ne fájjanak rajta a lábbeli részek.

A vidék pediglen fürödjék, áldásban:
Télen is azt higgyék, hogy hát aratás van,
Legyen nagy bőségük minden egyéb másban:
Egyedül csupán nem - adótartozásban.

S aztán átalában, és azután végre,
Szívünk kívánsága mind teljesejék be:
Alkotmányos élet ne csak hóba-hébe,
S országgyűlés, melynek jó legyen a vége!

Chemikusok dala.

Egyszer mi azt megpróbáltuk,
Tralla-lalla-lálom:
Hogy a fűzfát beoltsuk egy
Régi tölgyfa ágon;
Nem ment, igaz - de hát azért
Nem busulunk nálunk -
Azért újra valamivel
Experimentálunk.

Nem rég meg azt próbáltuk meg,
Tralla-lalla-lálom:
Hogy az olajt meg a vizet
Vegyítsük egy tálon....
Ez se ment, és üresen áll
Mostan a mi tálunk -
De azért mi tovább is csak
Experimentálunk.

Mostan meg azt próbálnók meg,
Tralla-lalla-lálom:
Hogy pótolná tök a dinnyét
Akármilyen áron -

Szép mulatság, mert hát nagyon
Sok a pénz minálunk -
Hová tegyük?... Ugy megy el, ha
Experimentálunk.

Ha akkor lesz....

Ha akkor lesz, mikor k é v e,
Tartsunk össze, mint a kéve,
Adjon magot, mint a kéve,
Jobb termést, mint három éve.

Hogy érezzük most magunkat.

Ugy érezzük most magunkat,
Mint a kinek randevuja
Lészen egy oly kisasszonynyal,
Kivel egyszer összeveszett....
Hogy is fogunk majd beszélni?!
Sok lesz majd a szemrehányás -
De hátha a randevunak
Mégis talán jó vége lesz -
No meglássuk... K e l l e m e t e s,
H a n e m b i z o n y t a l a n é r z é s.

Ugy érezzük most magunkat,
Mint a kinek kéréje van:
Hátha elveri az eső,
Hát hogyha majd kicsirázik?
Biz azzal sok történhetik
Még a késő takarásig,
Hátha megeszi a zsizsik?....
No de hátha nem eszi meg?
Majd elválík... K e l l e m e t e s,
H a n e m b i z o n y t a l a n é r z é s.

Furcsa különbség.

Más országokban, hogy ha jogtalant
És törvénytelen akar valaki:
Akkor szidják az ilyent a lapok,
Akkor kell ennek sokat hallani.

Nálunk meg némely bécsi buksi lap
Akkor nem győz lármázni eleget,
Akkor kiált tüzet, ha valaki
Törvényességet s jogot emleget.

Hát hisz minden könnyen menne....

Hát hisz minden könnyen menne,
Csak az eszünkbe ne lenne
Az a régi gyermek mese:
Hogy Attila itten lakott,
S nekünk apánk, másokra meg
Az „Istennek ostora” volt.

Hát hisz minden könnyen menne,
Csak itt előttünk ne lenne
Budának e kicsi orma -
- Hány emlék e kis hegy miatt!
Hogy itten élt Lajos király,
Meg aztán a Hunyadiak.

Hát hisz minden könnyen menne,
Csak az eszünkben ne lenne
Ezer ilyen kis csekélység,
Mit feledni kéne nekünk -
Csak meg tudnók mi tagadni
Emlékeink, multunk, vérünk!

Hát lemondanánk mi....

Hát lemondanánk mi
Igen sokról végre,
Hanem ezt a dolgot
Ugy szorosan véve:
Nincs tulajdonképen,
Nincs is nekünk semmink,
A mi jószágunk van:
Más birja azt, nem mink.

A mi közös anyánk
Jószága itt minden:
A mi földben fekszik,
Avagy törvényinkben.
Ugy szerezték néki
Régi ős-apáink:
A gyermekek vagyunk
Az ő birtokán mind.

S megtörténik-e az
A világon bárhol:
Hogy gyermek lemondjon
Anyja vagyonáról?....
Mostoha-gyermek sem
Tehetne így, nem mi:
Kik édes anyánkhoz
Hivek szoktunk lenni.

A lengyel emigrációnak....

A lengyel emigrációnak,
Mely szerte, itt-ott kóborog,
Apró kis olcsó bibliákat
Küldenek most az angolok.

Én nem tudom, hogy miért küldik,
Hisz számos hosszú éven át:
Eljátszották a lengyelek már
Maguk az egész bibliát.

Ismerik ők már Jób keservét
(Szenvedtek ők is eleget,)
S Dávid harczát a Góliáttal,
De a melynek rossz vége lett.

Bolyongtak, mint a h i v ő k serge,
Köröszkül erdőn, hegyeken,
És éltek két árpakenyéren,
Hajh, többen, mint ötezeren....

És lőnek sokan megfeszítve,
S a kik még élnek, most nekik,
Varsóban, mint Jerusalemben,
A végpusztulást hirdetik.

Kiméld meg óh hát fáradságod,
Bőkezű, dicső Anglia:
Nagyon fejükbe ment e jámbor
Lengyeleknek a biblia.

S i g é t te ugyis adtál mindig,
(Azt hitted, jobb a semminél,)
De bibliádból tudhatnád, hogy:
Az ember nemcsak a z z a l él....

Hamvazó szerdán.

Jól is laktunk, tánczoltunk is,
Istenücsce, eleget,
Annyit, annyt, hogy már többet
Valójában nem lehet...

Fizettük a sok tánczmestert,
Kik tánczaink rendezék,
S azokat a cigányokat:
Kiknek semmi nem elég.

Énekeltük szép dalaink,
Melyekben van annyi báj,
Egyiket is, másikat is:
„Bus az idő...” „Jaj de fáj!...”

Lábunkon is alig állunk,
Annyi volt ily vig dolog,
Fánk és lagzi - a melyekre
A zsirunk is elfogyott.

Légy hát üdvöz óh hamvazó
- A szivünkéből fakad ez:
Hogy ha veled e sok drága
Mulatságnak vége lesz.

A farsang halála.

Én, ifju Farsang, víg ficzkó valék,
De láttam, hogyan henczeg a szegény,
Hogy mutat százszor többet, mint a mi,
És ettől aztán beteg lettem én.

Hallék táncz közt szerelmi esküket:
Hogy úgy segítse őket meg az ég -
Pedig hát mind a kettő hazudott -
És ettől aztán görcsöket kapék.

És láttam sok sok tánczoló anyát,
Ki otthon hagyott beteg magzatot -
Neki nem fájt, de az én idegem
Ettől valóságos typhust kapott.

Láttam lopást, nyomorgatást, sokat,
Csakhogy egy este büszke, vig legyen -
Ennyi sok szép tapasztalás után,
Ah, meg kell halni immár énnekem.

Tavaszi elején.

Tavaszi lesz hát - bimbó fakad
Ki, a fáknek ágairul:
És a fa majd elmondhatja,
Hogy ő jól van, hogy ő virul.

Tavaszi lesz hát - levegőben
A pacsirták zengnek, szólnak,
S elmondhatják: hogy élvezik
Jogait a szabad szónak.

Tavaszi lesz hát - a nehéz jég
A folyókról el fog menni, -
Jó lesz nekik: azt érezni,
Hogy nem nyomja őket semmi.

De ők ezt tán nem is érzik:
Patakok, fa és pacsirta;
A ki pedig érzene mind:
Hát az ember - az nem bírja.

A magyarok istenéhez.

(Midőn egy lapban erről vicczeltek.)

Nézd, a ripők gunyolódva
Nyelvit öltve emleget:
Kitréfálják, kikaczagják,
Becsmérelik nevedet.

Mert elhagytad fiaidat
(Te tudod, mért tetted azt),
Megtagadja létezésed,
És gunyt szór rád a gaz.

Mintha gyermekmese lennél,
Ugy emleget a pribék,
Együgyűnek mondják már azt,
A ki benned hinne még.

A történet gyakran látott,
De nem az ő szemeik,
S ezek itt csak abban hisznek,
Kinek kezét érzik.

És nevetnek neved fölött
Kacagással s gunytele;
- Óh mutasd meg nekik, hogy élsz
Magyaroknak Istene!

Morny haláláról.

Hát meghalt a híres Morny,
A miként a lapok írják,
Nagy döbbenés, megijedés
Vette körül az ő sirját.

Kivált a császári házban
Nagyon nagyon megijedtek:
Mert hát nehéz ám találni
Párját ilyen hű embernek.

A császárné különösen
Azt se tudta hányadán van,
És egész nap imádkozott
A legbensőbb szobájában.

A császárt meg, noha hideg,
S érzelmeit eltitkolja,
Ugy látták most, mintha végre
Szemeiből könny is folyna.

Nagy dolog az, ha egy háznak
Ilyen nagy oszlopa dől ki -
Hanem lehet is belőle
Pompás tanuságot szőni:

Jobb az oly uralkodóknak,
Bizony bizony jobb azoknak:
Kik egyes nagy hivek helyett
Népeikre támaszkodnak.

Páter Greuter.

A szónokok között ottan
Nem is vezér, nem is Leiter,
Mégis milyen bátran beszélt
Páter Greuter.

Szomorú dolgokat mondott,
A ház vala mégis heiter -
Bizony nem illett ez öntől
Páter Greuter.

Hogy egy kicsit nem jól vagyunk,
Hisz ez igaz, úgy van, leider!
De minek ezt elmondani
Páter Greuter.

Ön tiroli képviselő, -
Mi vár még ránk tovább, weiter,
Hogy ha ön is így beszél már
Páter Greuter!

III. Napoleon versei.

Savoya urhölgyhöz.

I.

Szerettelek, mert szép valál,
S habár őrzött édes anyád:
Sok éven át epedezve
Kacsintottam én te reád.

Kacsintottam én te reád,
S mivel nagyon szerettelek,
Egyezésre birtam anyád,
S végre, kedves - elvettelek.

II.

Ezüst halmid, arany fürtid,
Óh mi nagyon szépek nékem,
Szeretlek én nemcsak magad,
Édes kedves feleségem.

Szeretem én azokat is,
A kik rokonaid néked:
Azért vettem én magamhoz
A kis Nizzát, szép testvéred.

Minden hozzátartozóid
Szíven szeretném látni:
Bárcsak ő is mienk lenne,
A jó öreg Turin mámi.

III.

Ne higgy nekik, szép Savoyám,
Ha rágalmaz a sok léha:
Mintha Rajna kisasszonynyal
Kokettirozgatnék néha.

Barátság ez, és nem egyéb,
Bármit mond is a sok álnok:
Még ha egykor elvenném is,
Tőled soha el nem válok.

IV.

Meg hogy ott van a távolban
Mexikó is - e vén asszony,
Szép Savoyám e liaison
Épenséggel ne aggaszszon.

Nem kell nekem vén Mexikó
- Nem is kéne ezt mondani -
Legfeljebb csak a Sonnora
Csengő-pengő aranyai.

V.

Ágyu, puska, abrak -
Kebelemen tartlak,
Óh mi jó, óh mi jó,
Az ilyen annexió!

Föltámadáskor.

A n é p s a z I s t e n s z a v a volt ő
Ez, a mit hallatott;
Hiába huzták kinkeresztre,
Azért föltámadott.

A z E s z m e volt ő, - ezt hinté a
Szivekbe, mint magot,
Hiába vágytak eltiporni,
Azért föltámadott.

I g a z s á g volt ő, - sirba zárták,
S tettek rá kőlapot,
De mind hiába volt ez téve,
Azért föltámadott.

Első májusra.

Kiviritott tehát ez is,
Szép májusnak első napja,
A lég jó illattal telve,
A pacsirták énekelve,
A bimbók meg kifakadva.

Szép májusfák az utczákon
Állnak a házakkal szembe -
Örvendeznek a gyerekek -
Hanem hát én csak nevetek:
Mert ez mást hoz az eszembe;

Némely constitúció is
Hasonlít a májusfához:
Czifra szalagokkal tele,
Rajta a sok csecsebecse,
De gyümölcsöt soha nem hoz.

Lincoln halálára.

A megtestesült szeretet volt,
Bocsánatot és kegyet hirdetett:
Minő guny a sorstól, hogy épen
A gyűlöletnek áldozatja lett.

Az élet volt ő, feltámasztá
Új létre a sok millió rabot:
Minő guny a sorstól az is, hogy
Jutalmául ezért halált kapott.

És nagy szereplő volt, ...kezében
A világnak legelső szerepe:
Minő guny a sorstól, hogy épen
Egy hitvány komédiás lőtte le!

Sok adósság.

Mindenkinek a világon
Van most sok, sok adóssága;
Könyvre hoz a sarokboltból,
Sáfrányt, czukrot, mindent Sára.

Menj suszterhez, menj szabóhoz,
Adóst találsz mindannyinál -
A ki mozog, a ki csak él,
Mind mind adósságot csinál.

Államnak is, ennek annak,
Sok jut ebből osztályrészüln,
Középület, vasut és más,
Mind mind adósságra készül.

De legtöbb az adóssága
Szegény jó Bolond Miskának,
Fölhalmozott kontói már
A fiókból is kiállnak.

S bár tele van ily kontóval
Egészen a ládafia,
Hétről hétre mindig többel
Kell adósnak maradnia.

S mig mások az adósságból
Lassan csak kikeverednek:
Bolond Miska azt se tudja,
Hogy ő mikor fizethet meg!

Amerika.

Nagyobb ott minden - tündöklőbbek
Sugárai a csillagoknak,
A nap heve is forróbb ottan,
A fa levele duzzadottabb.

Az erdőkben nem hitvány féreg,
A nagy kigyó jár ott csörögve,
Mókus helyett bátor gorillák,
Patak helyett a tenger öble.

Az ember is hát hogy ne lenne
Nagyobb arányu, mint mi nálunk,
Ilyeket mi csak kifaragva
A templomok falain látunk.

Lépésük is valóban óriási,
Előre vannak századokkal,
Maga a bűn is nagyszerűbb ott,
Mely megdöbbentő boszut forral.

Mindennap új eszme, találmány,
A régi jót jobbért elhagyják,
(A mit később Európa kap fel,
Mint majom az eldobott almát.)

Óh szép világ az! Óh valóban
Irigyléssel szólnánk mi róla:
Csak négyes fogat, czimer és más
Egyéb cifraságuk is vóna.

Máskülönben....

Máskülönben szeretlek én
Városerdő nagy pora,
Bár oly gyakran ér is téged
Élceimnek ostora.

Szeretem én piszkod, mely nagy,
Ha két napig nem esett,
Fának csufolt karóidat,
Mit a kertész lenyesett.

Óh áldottak a nyesett fák,
E porok és szemetek -
Ez a piszok, e szemét az,
A mit még én - üthetek.

Jó lesz most a feketéknek.

Jó lesz most a feketéknek,
Jó lesz bizony igen nekik,
A mit ember követelhet,
Hamarjában mind elérik,
Négerrek szabadok lesznek
Egész Amerikán végig.

Választási jogot kapnak
Mindannyian igen szépen,
Bele szólnak ők is eztán
Hivatalnokuk ki légyen,
Gyakorolják, használhatják
Polgárjoguk' mindenképen.

S lehetnek ők szerkesztők is
S írhatnak mindenfélét,
Minisztert, sőt elnököt is
Megróhatják, hogy ha vetnek,
Kimondhatják, a mi igaz,
- Jó lesz most a feketéknek!

Zichy excellentiája....

Zichy excellentiája
Valami négy hónap előtt
(Mint akkor a lapok irták),
Egy nagy uri ebéd alatt
Fogadott a szomszédjával,
S pedig egy e z ü s t h u s z a s b a:
Hogy az országgyűlés alatt
Ő még mindig kancellár lesz.

Hónapok és hetek multak,
S eljött juniusnak vége,
S ennek bizony az lett vége,
Hogy ő excellentiája
Elveszté a hivatalát,
S mellé azt az e z ü s t h u s z a s t.

Kancellárság nem oly nagy baj,
Zichy excellentiája
Hires, kapós, okos ember:
Uj hivatalt, magast, fényest,
Nagyon könnyen fog szerezni.
Hanem bezzeg, baj a másik!
Ez valóban aggodalom,
Soha soha ilyen nagy bajt:
Hogy a mai világban egy
E z ü s t h u s z a s t hol szerez majd?!

Miért ne nevethetnénk?

Nem is tudnám, egy kis tréfa
Magyarul is mért ne menne?
Magyar ember Bolond Miskán
Kicsit mért ne nevethetne?
Jobb ha nevet, mint ha sohajt,
S belül háborog a lelke.

„Kikeriki” s „Figaro”ban
Lám, mennyi sok tréfa megyen,
Schmerling, Plener, Hein és Lassert
Száz alakban is megjelen -
És átlátja mindenki, hogy
Biz ez nem nagy veszedelem.

Pedig ottan az alkotmány
Keletkezett csak négy éve,
A mienk meg nyolczszázadja
Hogy átment már szivbe-vérbe -
Bizony egy kis szabadságra
Mi is meg vagyunk tán érve.

Experimentumok.

Ez az egész birodalom
Csupa experimentum volt
Már tizenöt esztendeje.

Először is jöve vala
A Bach experimentuma,
Hej ez volt experimentum!
Hogy csináljunk annyi milljó
Nagy bajuszu, ős-szitytyából
Ugyanannyi német burgert -
És tartott e szép multság
Vagy tizenkét éven által,
Mig végre is belátták, hogy:
Ez a dolog sehogy nem megy,
Hogy ez csak experimentum.

Jött azután Goluchowszky,
S neki fogott a munkának,
De jóformán el se kezdé:
Bebizonyult azonnal, hogy
Ez is csak experimentum.

Jöve végre aztán Schmerling,
S felállítá ama hires
Phisikai erősítvényt:

Hogyhát minden földi testnek
Centrumhoz kell gravitálni;
El is töltött szép négy évet,
Adott haditörvényszéket,
Kis zsemlyét és sok nagy péket,
És egyéb mindenfélét;
De denique kisült végre:
Ennek se lesz eredménye,
Kassza üres, zúg a Reichsrath,
Mindenfelé türelmetlen
És mogorva elementum -
Meg is bukott egy szép reggel
Az egész experimentum.

Mármost ez a sok német lap
Mind kiabál toroktátva:
Mindent, csak az istenért ne
Egy új experimentumot!

De én, jámbor Bolond Miska:
Azt ohajtom, hogy csak egyet,
Még egy experimentumot.
Egy nagyot, de olyan nagyot,
A minőt a bécsi lapok
Tartának e világon
A legislegnevetségesb
Nem tartható, rosztatvivő
Bolond experimentumnak.

Jöjjön, kinek programja ez:
Adják meg a magyaroknak,
A mit szemük szájuk kíván,
Teljenek be egyszer torkig
Unalomig emlegetett
Alkotmányos gombócukkal,
Lakjanak jól amaz önnön-
Kormányzati káposztával,
S iganak rá olyan Schillert,
A mely hétszázkilenczvenegy
S negyvennyolcából van keverve.

Csak tréfából, csak két évre,
Nem tizenégy esztendőre,
A mig kisül, hogy ez is rossz,
Sőt hogy ez még a legrosszabb
Absurdum experimentum.

Csakhogy hát én úgy gondolom,
Hogy ebből majd más sülni ki,
Hogy ebből majd az sülni ki:
Hogy mig az volt álom, ábránd,
(Igen sokba került ábránd),

Mit sokan valónak hittek:
Ez a tréfa, ez az álom
Czélhoz vivő való lenne,
S ez az egyszer végesvégre
Nem lenne e x p e r i m e n t u m!

Mért ne lenne szabadsajtó?

Mért ne lenne szabadsajtó?
Minek állnák annak utját?
Hiszen a mi baj és rossz van,
Hiszen azt már úgy is tudják.

Hogy hát nagyon kimeríték,
A financiának kutját,
Hogy hát bizony nincs sok pénzünk,
Hiszen ezt már nagyon tudják.

Hogy több „rendszer” megégette
Kegyetlenül már az ujját,
Mert a jogot nem tisztelte,
Ezt is most már nagyon tudják.

S hogy a magyar so se tánczol
Ugy, a hogyan mások fujják,
S csak a saját nótáján megy -
Ezt meg épen régen tudják!

Fiumehoz.

(Midőn most újra „Nessuno”-kat mondott.)

Mint a virág lány kebléhez,
Mint a csillagok az éghez,
Mint a gyöngy a mély tengerhez,
Ugy ragaszkodol te hozzánk.

Szeretünk is, mint a leány
Szereti a szép virágot,
Miként az ég a csillagot,
S mint a tenger drága gyöngyét.

Nem! - Mi téged jobb szeretünk:
Lány virágát elvetheti,
Ég csillagát lehullatja,
Tenger gyöngyét meg nem őrzi.

De mi téged el nem vetünk,
Egünkről le nem hullatunk,
S szívünk érzés-tengerében
Megőrizünk gyöngynél jobban!

Ugy szépen, csendesen.

Mintha szívünk se verne,
Ez újabb hajnalon,
Oly nagy most az országban,
Oly nagy a nyugalom.
Nem mozdul mostan nálunk
A fák levele sem -
Viseljük mi magunkat
Ugy szépen, csendesen.

Megjön majd a regális:
Hogy tegyünk követet,
Megteszszük, a ki hű volt,
Ki elvet követett.
Nem lesz nagy láрма, hű-hó,
Nem zajgunk erre sem -
Megteszszük követinket
Ugy szépen, csendesen.

S ha együtt lesz az ország,
Sok fényes csillagunk,
- Ők és mi - mindnyáján a
Törvényre mutatunk;
Hogy attól el nem térünk
Soha, egy perczre sem -
S jogunkat követeljük
Ugy szépen, csendesen.

Gyermek versek.

Gondolatod addig szabad,
Mig a koponyában marad.

Mosolyognod akkor lehet,
Mikor főnököd már nevet.

Forma nélkül rut a lényeg,
Azért szükséges a - bélyeg.

Szunyog bántott elefántot,
Midőn a nép kormányt bántott.

Türni a ki jól megtanul,
Kamtsatkában is boldogul.

Nemzet nélkül is van ország,
Megmutatja Lengyelország.

Szép a völgy és szép a halom,
Hanem legszebb a hatalom.

A zindhölzli mindjárt éget,
Ne bántsuk a vármegyéket.

Megnyugovás, hálósipka,
Ez a boldog élet titka.

Csak várjatok....

(Couplet.)

Oh jaj, mostan az emberek
Mi szörnyű türelmetlenek,
Tojás sincs a tyuk fészkebe,
S már nézik, hol van a csibe;
De legkivált ez a magyar,
Mindent egy nap alatt akar.
Hisz lesz segítve rajtatok -
Csak várja - várja - várjatok,
Csak várja - várja - várjatok!

Luxust panaszol a világ,
Ki százat vesz, ezret kiád;
Kisebbé teszik a vagyont,
S a krinolin mindig nagyobb -
Hisz ez nem jól van, meglehet,
De egy nap minden nem mehet,
Teszünk még félre pénzmagot:
Csak várja - várja - várjatok,
Csak várja - várja - várjatok!

Majláth alig ült nyergibe,
És alig jött Sennyey le -
S már kérdik, hogy lesz-e megye -
Meg hogy a finánc elmegy-e?
Óh szörnyű türelmetlenek!
Hisz ezt felfujni nem lehet.
Eljön majd ez az állapot -
Csak várja - várja - várjatok,
Csak várja - várja - várjatok!

Mondják, nagyon nagy az adó,
S hogy már egy kisebb volna jó,
Vagy hogy legalább ide lent,
Meggzűnnék a sok indirekt.
Hisz most dolgoznak rajta ép,
Hogy másképp legyen mindenkép,
Hogy legyenek majd szebb napok -
Csak várja - várja - várjatok,
Csak várja - várja - várjatok!

Bármely egylet keletkezik,
Elnökül a mágnást teszik,
Polgár-bank avagy gyalu-gyár:
Egy gróf elnök kell oda már.
Hát mért nem polgár áll oda,
Vagy elől ez nem lesz soha?
Hisz lesz, ha majd jön arra ok -
Csak várja - várja - várjatok,
Csak várja - várja - várjatok!

Besztercze, Körmöcz mindig áll,
S a sok bányász ottan kapál,
Lelnek is eret untalan,
S még sincs huszas, még sincs arany,
Ej - ép mostan van utba - de
Lassan jön tótok szekere,
Nehezek ám az aranyok -
Csak várja - várja - várjatok,
Csak várja - várja - várjatok!

Centralista dal.

Azt gondoltuk: Magyarország:
Egy kis jó vaj, egyéb semmi,
Mi fogjuk Ausztriának
A kenyerén széjjel kenni.

Azt gondoltuk, ő is mondá,
Allgemeine, a jó anyjuk -
Magyarország egy kis tubák:
Hogy mi majd azt fölszippantjuk.

És gondoltuk: egy pohár sör
Az az egész Magyarország,
Megiszszuk majd, ha a rajxrát
Stiblijében odahozzák.

De se tubák, se vaj, se sör,
Lemondunk hát nagylelküleg,
Nem szijjuk föl, nem kenjük szét,
Nem nyeljük le, nem iszszuk meg.

Mi a csuszpajz....

Mi a csuszpajz auflág nélkül,
Az énekes hangok nélkül,
Kocsitengely kerék nélkül,
Kaput-zsinór kaput nélkül,
Meg a pipa dohány nélkül,
Turósrétes turó nélkül,
Hát bizony az, hát bizony az
Az alkotmány megyék nélkül.

Régi test, új fej.

Boskótól láttam csak,
Ő tette csak ezt meg:
Vármegyék testére
Új fejeket tesznek.

De a test, az a test,
Az marad a régi -
Nehéz lesz a fejnek
Ezekkel megélni.

Mondja a fej: menjünk
Egy kicsit előrébb -
S akkor látja majd csak,
Hogy a lábak görbék.

Ezt vagy azt - a fej szól -
Emeljük föl szépen,
De nincs erre erő
Derekakban, kézben.

És a fej kigondol
Valamit legszebben:
De nem buzdul föl rá
A vér az ereken;
Megrontá a hagymáz
S három évi pestis -
Biz az uj fejekhez
Jó volna uj test is.

Bethlen Gábor, gróf Bethlen Miklóshoz.

Hát itten a másvilágon
- Ahogy magam már eluntam -
Elolvastam czikked, öcsém,
Abban a német czajtungban.

Én már régen bámultalak,
Hogy hát épen neked kellett
Régebben is irkálgatni
A pantalon s cipő mellett.

(Ha más tenné, no még hagyján,
De óh százszor bolond idők!
A sarkantyus Bethlen sarja
Dicséri a csattos cipőt!)

Most meg épen - itt az ujság
Nézem, nézem, s látom róla,
Hogy te neked nem tetszenék
Erdélyország uniója.

S félsz, és óvsz, hogy az alkotmányt
Ez valahogy meg ne sértse...
Óh te sasok fészkeiből
Elfajozott apró vércse!

Mert te az alkotmány alatt
Ama Schmerling művét érted...
(Hogy nem szökik ily beszédre
Az arczodba minden véred!)

Tehát neked, drága öcsém,
Nem az többé az alkotmány:
A mit király s a nép hozott,
Megegyezvén rá egyformán?

A mit sok száz régi kapocs,
Élmény, emlék, minden kívánt,
Hanem az az alkotmány, mit
Egy nap alatt Schmerling csinált.

Ha ezt még más mondaná is,
Megbotránkoznánk mi ebben,
Hát még mikor te mondod ezt,
Egy bethleni régi Bethlen! -

Hogy lehet a vérből így sör?!
Hogy lehet az idegből kócz?
Szívből spongya, a fejből tök,
S egy Bethlenből egy ilyen mócz?

Bizony, bizony, a mit csinálsz,
Disznóság az, öcsém, tőled,
- De csak jőjj a másvilágra,
Meg is rázom itt a füled!

A szabadelvű kormányférfi.

(A ki kijelentette, hogy neki nem kellenek félhivatalos lapok.)

Az én hajamat meg nem tépik
A szabadelvű férfiak:
Nincs szükségem hát frizőrökre,
Hogy ezek megsimítsanak.

Kerülöm én az octroy-port
S önkény-sarába nem megyek -
Mit keresnének hát körülem
E tollas stifelputzerek?

S nekem csak az az ölelés kell
A közvélemény melyet ad:
Ne nyalogassanak hát engem
E pénzzel fizetett urak.

Az a „merevség.”

Kezüket a centralisták
Sok évig összeverdesték:
Ná! De milyen ostobaság,
Magyaroknál a „merevség.”

És azt hitték, hogy elveszünk,
Halálunkat szinte lesték:
Okvetlenül halniok kell,
Kész halál az a „merevség.”

No hát már most, sógor urak,
Nézzék önök, itt van, tessék,
Szeptember 20, és a többi -
Ezt csinálta a „merevség.”

X. X. megye főispánja.

X. X. megye főispánja
Nagyon nagyon büszke rá,
Hogy nincs erő megyéjében,
Mely őt elmozditaná.

Petitiók mind hiába,
Ő azért el nem megyen -
Hanem azért főispán ur:
Olyan büszke ne legyen.

Hisz ez olyan igen nagyon
Természetes valami:
A nagy tuskót is nehezebb
Helyből elmozdítani.

Schuselkához.

Becsülünk most is, derék német,
De minek hagytad magadat? -
A zászlót oly könnyen letenni
Egy ügyvezérnek nem szabad.

Csavarták volna ki kezedből,
Tördösték volna szét nyelét,
Tépték volna el darabokra,
De én nem adtam vón' elébb.

Ki már magasban van, miként te,
Lelépni annak nem szabad;
Az bukhatik szépen, dicsőn, de
A csatatérről nem szalad.

Igaz, hogy penna, kopja, minden,
Ezerféle volt ellened; -
De neked is csak akadt volna
Ellenökben egy fegyvered.

Ha más nem: az Ost-Deutsche-Postnak
Az ő á l l k a p c z á j a, - no ládd:
Ezzel is szétverhetted volna
A p h i l i s t e r e k táborát.

A megbukott jelölt keserve.

Elkövettem mindent, mit elkövethettem,
Kiadtam programmom vagy háromezerben,
Igértem, mint ember nem ígérhet többet,
Semmi közös ügyet, adótalan földet.
Nem akartam tudni státusadósságról.
Azt mondtam: helyettünk fizeti az angol.
Nem voltam én fősvény dohányban, vasutban,
Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Szorongattam paraszt s mesterember-kezet,
Haza oszlopai - mondtam, hogy csak ezek,
Fotográfiámat osztogattam széjjel,
Viziteltam nappal, viziteltam éjjel,
Mindenkinek vettem, azt a mit csak kívánt,
Asszonyoknak függőt, férfiaknak pipát.
Soha nem pihentem, voltam mindig utban -
Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Láttam, hogy csak bort ad az én vetélytársom,
Én hozzá még ökröt süttettem a nyárson,
Azután a néppel együtt ittam, ettem,
Vagy kilencz korcsmárost duzsgazdaggá tettem.
Korlátlan kreditet, borbankót adtam ki,
Haza is lehetett bort erre hordatni.
Ittak értem nyilván, és ittak a sutban,
Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Senki nem nyomatott több plakátot, mint én,
Fáklyás-muzsikáról gondoskodtam szintén,
Hordattam magamat, mint valami zsákot,
Lábam a választók vállaira hágott.
Embert is fogattam volna rud elibe:
Ha Pestről oly későn nem jön ennek hire.
Elkövettem sokat, mindent, a mit tudtam:
Követválasztásnál mégis csak megbuktam.

Boldog a ki fejedelem.

Boldog, a ki fejedelem,
Virág hull ott, merre megyen,
De szebb virág a merre mén:
Ha nyomán a jótétemény.

Ha kiindul: remél a rab,
Mert azt mondják tán, hogy: szabad,
Fejedelem érkezése:
Rablánczok lecsörrenése.

Ha szomorú arcokat lát,
Tőle függ csak a vigasság,
Vigalom lesz völgyön, hegyen,
Csak egy szóval mondja: legyen.

Fejedelem.... Óh az boldog,
Történet az, a mit ír s mond,
Század lehet minden sora,
Áldás lehet minden nyoma!

Absolutismus.

Ijeszt minket két kezével
A sok centralista német:
Hogy jogunkhoz ragaszkodva,
Az absolut kormányforma,
Bizony bizony visszatérhet.

Hiszen tudjuk, hogy hát... hm, hm...
Hanem nem félünk ám mitsem,
Mert hát az is tudva vagyunk,
Hogy arra sok pénz kell nagyon....
Tehát az kell - a mi nincsen.

-&-